

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Τό ιδινικόν ήμενον ξήτημα.—"Ἐν ἐπεισόδιον τοῦ 1793." Ιστορικὸν δράμα ὑπὸ I. S. Μάνεση —'Αριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς Τερψίς Ἐξετάσεως ὑπὸ Δ. K. Παπαγεωργίου.—'Ἐπιστολαιμίατα διατριβὴ πρὸς τὸν "Οὐθωνα Ρείμανον" ὑπὸ I. N. Σταυρίτηλου.—Τό ἀνώνυμον ἀριστούργημα ὑπὸ Anonyme.—'Ηθικὴ εκφειδὴ ὑπὸ A. Dymas.—Ποιησίς. Η ὁκτὼ τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πολυκλαύστου νέου Ἀνδρέου Θ. Ζαχίμη, ὑπὸ A. Καψοκεφάλου.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1876

ΕΙΔΟ ΙΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ανταλλάσσεται μὲ πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἐφημερίδα, προσέτι δὲ ἀγγέλ-
λαι πᾶν βιβλίον, ωτίνος ἀντίτυπον ἔχεται σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες ὅκτὼ συνδρομητῶν γόνοντας τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ^{τὸν} ἑταῖρον.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχονται .η 1.ην Μαρτίου καὶ εἰναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴν, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν, εἰναι ἀπαράδεκτος

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχει γρήγορα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγρά-
φωνται σὺν: «Πρὸς τὸν Ἀρχοντα τοῦ περιοδικοῦ ΚΟΡΙΝΝΑ».

ΟΙ ἀλλάζοντες διαμονὴν συνδρομητῶν φείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν, οὐα γνωρίζῃ ποὺ
πρέπει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια ἀλλως ἡ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΕΝ τῷ ἔξωφύλλῳ καταχωρίζονται πανιδες εἰδους εἰδοποιήσεις. Ιδειτερα συμφωνίαι ἐν τῷ τυπογρα-
φείῳ ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ..... δραχ. 6 | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ... δραχ. 2 | ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙΣ... φράγκ. 8

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: περὶ τῷ ἑκδότῃ κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΚΟΡΙΝΝΗΣ, καιμένω
ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ, περὶ τῇ δδῷ 'Οδηγητρίας.

Η ΚΥΡΙΑ Ἀδημαντίνη Σοτοβίκη μοδίστα, εἰδοποιεῖ τὰς φιλοκάλους κυρίας τῆς ἡ-
μετέρας πόλεως, ὅτι ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς, καιμένῳ παρὰ τὴν δδὸν 'Οδηγητρίας, εύ-
ρισκονται παντοειδὴ τοῦ τελευταίου συρμοῦ σχέδια ΠΙΛΩΝ, ἔτι δὲ 'ΑΝΘΗ, ΠΤΕΡΑ
καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ παντὸς χρώματος. Ταῦτα πάντα ἐκόμισε κατ' αὐτὰς ἐξ Εύρωπης.
Προσέτι εἰδοποιεῖ αὐτὰς ὅτι πωλοῦνται ἐπὶ μετριωτάτῃ τιμῇ ΠΙΛΟΙ ἔτοιμοι διὰ κυρί-
ας καὶ παιδία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Σπυρίδων Νικολόζης ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εύρωπης ἐν τῷ καταστήμα-
τι αὐτοῦ καιμένω ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ποιητοῦ ΠΙΛΟΥΣ τοῦ τελευταίου συρμοῦ.
Αἱ τιμαὶ αὐτῶν εἰσὶ μετριώταται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Ησαΐος Εύαγγελιστής Δούττας ἐπρομηθεύθη νέα μίγματα πρὸς ἔμφραξιν
τῶν δδόντων. Ἐγγυάται δὲ τὴν δια εἰσιν αὐτῆς ἐπὶ 5 ἑτη. Τιμὴ ἐκάστης ἔμφραξεως
φράγκη 5. Προσέτι ἐκόμισε καὶ διάφορα νέα φάρμακα πρὸς αρισμὸν καὶ ἐνδυνάμωσιν
τῶν

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Β.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1876

ΦΥΛ. Α'

138

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

"Οπως καὶ ήμει; συνεθίζομεν διάφοροι ἀναθήματα, ἀριεροῦντες αὐτὰ τοῖς ἀγίοις, οὕτω καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνοι μετεχειρίζοντο τοιαῦτα, οἷον φιάλαις, στεφάνους, ἐκπώματα, θυμιτήρια, χρυσίδας, ἀργυρίδας, ἀμφορίσκους, οίνοχός καὶ ἄλλα πολλά, ἀτινα ἐγίνοντα πρὸς ἐπίκλησιν τῶν θεῶν, εἴτε πρὸς ἔξιλέωπιν αὐτῶν, εἴτε χάριν αἰτήσεως, προστασίας ἢ ἄλλων ἀγαθῶν, εἴτε καὶ πρὸς ἀπλὴν εὐχαριστίαν. Ο πρὸς ἐπίκλησιν ὅμως τῶν θεῶν συνηθέστερος τρόπος τῶν ἀρχαῖων ἦν αἱ θυσίαι, ἀτινας ἡσαν διτταί, αἱματηραί καὶ ἀναίματοι· καὶ αἱματηραί μὲν ἡσσα τὰ πρὸς θυσίαν προστγύμνενα τετράποδα ἢ πτηνά, ἀτινα ἔποτε νὰ ὕστιν ἄρτια, δολόκληρα, ἄτομα, ἀπνοια, ὑγῆ, ἀρτιμελή, μὴ κολοβή, μηδὲ ἐμπεργή, μηδὲ ἡερωτρικούσμενα, μηδὲ διάστροφα ἀναίματοι δὲ, δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἀγνάς καλεῖ ὁ Θουκιδίδης, ὁ λιθανωτός, ὁ οίνος, καὶ ἀπνοχαὶ τῶν καρπῶν, τὰ πόπινα ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος ἀναμεμιγμένα καὶ τὰ τοιχύτα.

'Εκ τῶν πρὸς θυσίαν προσφερομένων τετραπόδων προειμάντο οἱ βρέες' ἐσφάττοντο δὲ καὶ κριοὶ καὶ πρόβετα καὶ ἔλαφοι καὶ χοίροι καὶ ἵπποι καὶ ἄλλα πολλά ζῶα, ἀτινα ἔπρεπε νὰ ὕστιν ἄρρενα μὲν ὁσάκις προσήγοντο πρὸς Θεόν, θήλεα δὲ ἂν πρὸς Θεάν. Καὶ τὰ μὲν ἐκ τῶν θερίων κρέατα ἐκαλοῦντο θεόθυτα, ἀτινα διενέμοντο πρὸς τοὺς θερεῖς, τοὺς θερούτας καὶ τοὺς προσφέροντας τὴν θυσίαν οἱ δὲ θύται ὄφειλον νὰ προσφέρωνται εἰς τὸν βωμὸν, ὡς καὶ οἱ περὶ ἡμῖν θερεῖς, κεχραῖ, ἀγνεύοντες, νῦν ἔχοντες λεύχαρδον, νεουργήν καὶ νεοπλανῆ ἐσθῆτα φοροῦντες καὶ φαιδροῖ. "Οτε δὲ ζῶαν τι προσήγετο εἰς τὸν βωμὸν πρὸς σφργίσιν, προπούντο αὐτοῦ ὄμνωδοι, ἔχοντος τὰ κέρατα κεχρυσωμένα, τὴν κεφαλὴν ἐστεφνωμένην καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα

κεκαλυμμένον στολῇ "Ο ιερεὺς προηγούμενος ἐν στολῇ προσηύχετο, εἶτα δὲ μεγαλοφόνως παρήγελλε τοὺς κήρυκας νὰ ἀποβάλωσι τοὺς βεβήλους, ὡς καὶ πχρ' ἡμῖν δὲ λειτουργὸς κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θείας μισταγωγίας ἐκφωνεῖ" "Οσοι κατηχούμενοι προέλθετε, οἱ κατηχούμενοι προέλθετε, μὴ τις τῶν κατηχούμενων". Αφοῦ δὲ οὗτοι θυμιάσαι τὸν βωμὸν, τὰ εἴδωλα καὶ τὸ θύμα, ἐστρέψετο πρὸς ἀνατολάς, προσηύχετο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἴδια πρὸς ὃν ἡ θυσία καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν θείαν προτασίαν καὶ ἀρωγὴν ὑπὲρ τῶν τελούντων αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀρχόντων, ὡς καὶ οἱ ἡμέτεροι ιερουργοὶ πράττουσι σήμερον" εἶτα δὲ κατέβρεχεν αὐτὸ δι' ἡγιασμένου ὅδητος καὶ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀλφιτα. Μετὰ ταῦτα, κρτῶν ἀνὰ χειράς ποτήριον πλήρες οἶνου, ἐπινειν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἔδιδε καὶ τοὺς περιστῶσι· τὸ δὲ περιστευμα ἐσιερπίζεν ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ θύματος, εὐχάριστος καθ' ἔχυτὸν ἀναγινώσκων. Τούτων τελεσθέντων, ἀπέσπει τρίγχες τυάς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου, δὲ ἐρριπτεν εἰς τὸ πῦρ· μετὰ δὲ ταῦτα προσέταττε διὰ νεύματος τὴν σφαγίασιν. Πληραρχημά, δὲ, εἰς τῶν ιεροθυτῶν ἐπιτις τὸ θύμα διὰ πελέκεσσι, ἔτερος ἐστραγγάζεν αὐτὸν, καὶ ἄλλος συνέλεγε τὸ αἷμα καὶ προσέφερεν αὐτὸν τῷ ιερεῖ, δοτις, ιεράντικε διά τοῦ τὸν βωμόν. Ανατεμνομένου δὲ τοῦ ζώου, ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί, τὰ σπλάγχνα ἐκαίοντο καὶ εἴπετο ἡ ἀπόλυτης τῆς ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο δὲ ὑπῆρχον πλήθος βωμῶν θεῶν τε καὶ ἡρώων, πρὸ πάντων δὲ μέγας πρὸς ὀλοκαύτωσιν βωμὸς τοῦ Διός, δοτις, στεριζόμενος ἐπὶ βάσεως 125 ποδῶν τὴν περίμετρον, ὑψοῦτο μέχρις 22 ποδ. Μόνον τοῖς ἀνδράσιν ἐπετρέπετο ἡ ἀναβάσιν ἐπάνω, ταῖς δὲ γυναιξὶ καὶ τοῖς παῖσι μέχρι τῆς προθύσεως ἡ τοῦ θυσιαστηρίου, ὅπερ ἦν ὑπὸ τὸν βωμὸν ἐπὶ τῆς βάσεως καὶ ὅπου τὰ ζῶα ἐσφάζοντο. Τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα ἀνεβιβάζοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὅπου ἐκάιοντο διὰ ζύλων λεύκης καθόσον, ὡς ἔλεγον, τὸ δένδρον τοῦτο πρῶτος δὲ Ηρακλῆς μετέφερεν ἐκ τοῦ Ἀχέροντος καὶ ἀπὸ τῶν ξύλων αὐτοῦ ἀνήρθη τὸ πρῶτον πῦρ πρὸς θυσίαν τῷ Διὶ ἐν Ὁλυμπίᾳ. Υπῆρχον εἰσέτι καὶ ἄλλοι

πολλοὶ βωμοὶ, πρὸ πάντων ὁ βωμὸς δῶν θεῶν καὶ οἱ ἔξι διπλοὶ βωμοὶ, τὸ καλούμενον δωδεκάθεον ἐπὶ τοῦ Κρονίου (1), ἔξι δὲ εἰς ἀνῆκε τῷ Δίῳ καὶ Ποσειδῶνι ὁ ἔτερος τῇ Ἡρᾳ καὶ Ἀθηνᾷ, δὲ τρίτος τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἑρμῇ, ὁ τέταρτος τῷ Διονύσῳ καὶ ταῖς Χάρισι, δὲ πέμπτος τῇ Ἀρτέμιδι καὶ τῷ Ἀλφιῷ καὶ δέκτος τῷ Κρόνῳ καὶ τῇ Ἡρᾳ. Ἐπὶ πάντων τούτων τῶν βωμῶν τῶν θεῶν καὶ ἥρωών ἔθυον οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι κανονικῶς ἀπαξὶ τοῦ μηνὸς, ἀν καὶ ἐν μέρει ἀναιμάτους μόνον θυσίας κατόπιν δυως, ὑπολαβόντες δὲ τὰ τοιαῦτα, καὶ πρὸ πάντων τὸ αἷμα ταύρων καὶ αἴγων δὲν ἡδύνατο νὰ ἔξιλεώσῃ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ὑπέθεσαν τὸ θεῖον δεδμένον ἀνθρωπίνου αἷματος. Τὸ ζῆτιμον τοῦτο εἰσῆχθη παρὰ βρεράρων λαῶν καὶ διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἡ τε παιδεία καὶ τὰ φῶτα ἀπεικονάσαν αὐτό. Περὶ τοῦ βρεράρου τούτου θύτιμου ἰδοὺ πῶς ἀποφρίνεται ὁ Λουκιανὸς, ἔξελέγχων τὴν ἄγνοιαν τῶν ἔθνηκῶν. «Ἄ μὲν ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι καὶ ταῖς ἑορταῖς καὶ ταῖς προσδόσοις τῶν θεῶν, καὶ ἀ αἰτοῦσι καὶ ἀ εὔχονται καὶ ἀ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα εἴτις οὕτω κατηρήσεται καὶ λελυπημένος, διτις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψης τῶν δρωμένων.» [περὶ θυσ. 525.]

Ἡ ἀνθρωποθυσία, ὡς ἐκ τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων τῶν ἡμετέρων προγόνων ἔχάγεται, ἐτελεῖτο ἐν κατιροῖς χαλεποῖς καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν μεγάλου τινὸς κακοῦ. Καὶ δὴ ὁ Ἀριστόδημος σφραγίαζε τὴν ἔχυτον θυγατέρα δπως σωθῆ ἡ Μεσσηνὴ ὁ Ἀριστομένης προσφέρει τῷ Ἰθωμάτῃ Διὶ τριακοσίους νέους. «Ἀριστομένης γοῦν δι Μεσσηνίος τῷ Ἰθωμάτῃ Διὶ τριακοσίους ἀπέσφαξε, τοσαύτας δύοις καὶ τοιαύτας καλλιερεῖν οἴδενος ἐκατόμβασε.» [Κλημ. Ἀλεξ.]

Πολεμῶν ποτε δὲ Ἐρεχθεὺς πρὸς τοὺς Ἐλευσινίους, ἥρωτος τοὺς θεοὺς τὶ ἐπρεπε νὰ πράξῃ δπως νικήσῃ αὐτούς· τοῦ δὲ μαντείου ἀποφράμαντον δτι, εἰ βούλοιτο ἐπικρατῆσαι αὐτῶν, ἐπρεπε νὰ θυσιάσῃ τοὺς θεοὺς τὴν νεωτέραν τῶν ἔχυτον θυγατέρων, οὗτος οὐκ ἐδίστασεν, ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἀπαθείας προσήνεγκεν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος. «Ἄλλοτε πάλιν συνέβη ἐν Ἀθήναις λοιμός τοῦ δὲ χρησμοῦ συμβουλεύσαντος τὴν προσφορὰν ἀνθρωπίνου αἵματος, αἱ θυγατέρες τοῦ Λέων, Φραστίχη, Κλεόπη καὶ Εὐδούλη, φιλοπτερίᾳ κινούμεναι, αὐθαιρέτως προσηνέγκθσαν, δπως ἔξιλεώσωσι τοὺς θεοὺς θεούς καὶ οὕτω καταπαύσῃ τὸ κακόν, δπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐλυμαίνετο τὴν πατρίδα αὐτῶν.

«Οτε ἐν Ἀθήναις ἐτελεῖτο ἡ τῶν Θαργκλίων ἑορτὴ, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγομένη, ἐθύοντο εἰς ἀνήρ καὶ μίσι γυνὴ, δὲ μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Ὁριζομένης τῆς ήμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς ἑορτῆς, οἱ θυσιαζόμενοι ἀπήγοντο ἔκτος τῆς πόλεως

(1) Λόφος ὑφούμενος πλησίον δάσους τινὸς ἵερος καλούμενου Ἀλτίς, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ εἰς δη ἔχυτο δὲπό τινος πλησίον λόφου καταρρέων ρύας Κλαδεούς.

εἰς τόπον παράλιον, πολλῶν προπορευμένων ὑμνωδῶν ἀδόντων διάφορος ἄσματα καὶ συνοδευομένων δι' αὐλοῦ. Τὰ θύματα ὥρειλον νὰ ὅπι περιβεβλημένα τὸ μὲν στέρχον μελάνων σύκων, τὸ δὲ λευκῶν καὶ ἀνάχειρος νὰ ἔχωσι τυρόν, σύκα καὶ μάζαν, ἀτινα ὥρειλον νὰ φάγωσι. Τυπτόμενοι δὲ καθ' ὅδον διὰ πάθοδων, ζωὶς ὅτου νὰ φάσσωσι εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας, ἐπὶ τέλους ἐκάπιοντο ἐπὶ πυρὸς ἐκ ξύλων, ἡ δὲ τέρρα αὐτῶν ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διεσκεδάζετο εἰς τοὺς ἀνέμους. Πολλάκις, πρὶν ἡ καᾶσιν, ἐκκλύπτοντο ὑπὸ κλάδων δάφνης καὶ ἐσπένδετο οἶνος, ἐκτὸς κατὰ τὰς θυσίας τὰς τελουμένας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν Νυμφῶν, δῶν τῶν θεῶν καὶ τῆς Δεσποίνης. Τῶν θυσιῶν δὲ ἐπιμελεῖτο εἰς πόδας τοῦτο ἐκλεγόμενος ἄρχων, δὲ οὐ πόδας ἀπεικόνισμον μάντεις τινὲς καὶ εἰς τὰ δφωτισταὶ ἐκεῖνα ἔθνη τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ηθικοῦ ἐξευγενισμοῦ, τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τοῦ δὲ περιθώριου δίναται νὰ κατηρήσῃ διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου μέσου, δι' οὓς καὶ ήμεις ἀπεκτήσαμεν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἐλπίσωμεν λοιπὸν δτι μόνον ὁ χριστιανισμὸς, εἰσδῶν καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκείνοις λαοῖς δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς πάστος ἀμαρτίας καὶ μολυσμοῦ. Πρὸς τοῦτο δρόμος ἀπατοῦνται οὐ μικροὶ ἀγόνες καὶ κόποι· διότι τὸ σαγηνεύειν τοὺς ἀπλοὺς καὶ φαύλους πανεύκολον ἐστιν, ἀλλὰ τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἀγενούς αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθείαν, δυσκολώτατον. Μὴ λησμονήσωμεν δμως δτι πάς χριστιανὸς δφείλει τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι νὰ στηρίζῃ τοὺς ἀδυνάτους τῇ πίστει, καὶ δτι, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, «ἐν χειρὶ τοῦ θεοῦ ἐσμὲν καὶ ήμεις καὶ οἱ λόγοι ήμῶν, πᾶσά τε φρόνησις καὶ ἐργατεῖν ἐπιστήμη.»

ταὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ παρέχει ταύτην καὶ ἐν τούτῳ, δύναται νὰ καταπάσῃ· διότι εός χριστιανισμὸς ὁ; εἰπεν δέ μέγας Ναπολέων, «εἰνε ἡ θυμασία λόγος τοῦ ἀνθρωπίνου αἰνίγματος· ἀνευ στοῦ ὁ κόσμος ἐστὶν ἀλτηθὲς αἰνίγμα.» Ἐντεῦθεν ὁ χριστιανικὸς κόσμος οὐδὲν ἔτερον δφείλει νὰ ἔχῃ ὅπι ὄψιν, ἡ τίνι τρόπῳ νὰ καταστήτῃ προσιτὰ καὶ εἰς τὰ δφωτισταὶ ἐκεῖνα ἔθνη τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ηθικοῦ ἐξευγενισμοῦ, τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τοῦ δὲ περιθώριου δίναται νὰ κατηρήσῃ διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου μέσου, δι' οὓς καὶ ήμεις ἀπεκτήσαμεν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ προσηλυτισμοῦ.

Ἐλπίσωμεν λοιπὸν δτι μόνον ὁ χριστιανισμὸς, εἰσδῶν καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκείνοις λαοῖς δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς πάστος ἀμαρτίας καὶ μολυσμοῦ. Πρὸς τοῦτο δρόμος ἀπατοῦνται οὐ μικροὶ ἀγόνες καὶ κόποι· διότι τὸ σαγηνεύειν τοὺς ἀπλοὺς καὶ φαύλους πανεύκολον ἐστιν, ἀλλὰ τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἀγενούς αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθείαν, δυσκολώτατον. Μὴ λησμονήσωμεν δμως δτι πάς χριστιανὸς δφείλει τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι νὰ στηρίζῃ τοὺς ἀδυνάτους τῇ πίστει, καὶ δτι, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, «ἐν χειρὶ τοῦ θεοῦ ἐσμὲν καὶ ήμεις καὶ οἱ λόγοι ήμῶν, πᾶσά τε φρόνησις καὶ ἐργατεῖν ἐπιστήμη.»

τοῦτο είναι ήμειν ήδη καὶ μελετῶμεν αὐτὸν ἐν τῷ μονάδει. Ποῦ είναι ἡ μήτηρ, ἡ τις ἀσμένως θὰ ἡμηνύσει τοῦ βρέφους, δπερ δπώλετο, ὡσπερ ἄνθος, ἐκ τῶν ἀγκάλων αὐτῆς, εἰ καὶ πᾶσα ἀνάμνησις είναι μία ἀλγηδών; Ποῦ είναι τὸ παιδίον, δπερ θὰ ἐπελανθάνετο τοῦ φιλοσοφωτέρου τῶν γονέων, εἰ καὶ τὸ ἀναμιμνήσκει τοῦ βρέφους; Τίς καὶ καθ' ἣν ἐτιμήσει τοῦ ὄποιου δακρύνει; Τίς, καὶ καθ' ἣν ἐτιμήσει τοῦ θρησκευτικοῦ προσηλυτισμοῦ;

Εἰπίσωμεν λοιπὸν δτι μόνον ὁ χριστιανισμὸς, εἰσδῶν καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκείνοις λαοῖς δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς πάστος ἀμαρτίας καὶ μολυσμοῦ. Πρὸς τοῦτο δρόμος ἀπατοῦνται οὐ μικροὶ ἀγόνες καὶ κόποι· διότι τὸ σαγηνεύειν τοὺς ἀπλοὺς καὶ φαύλους πανεύκολον ἐστιν, ἀλλὰ τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἀγενούς αὐτοὺς εἰς τὴν εὐθείαν, δυσκολώτατον. Μὴ λησμονήσωμεν δμως δτι πάς χριστιανὸς δφείλει τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι νὰ στηρίζῃ τοὺς ἀδυνάτους τῇ πίστει, καὶ δτι, κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, «ἐν χειρὶ τοῦ θεοῦ ἐσμὲν καὶ ήμεις καὶ οἱ λόγοι ήμῶν, πᾶσά τε φρόνησις καὶ ἐργατεῖν ἐπιστήμη.»

—Σ.Ρ.Τ.—

ΑΓΑΠΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΕΩΤΑΣ.

[Ἐκ τῶν τοῦ WASHINGTON IRVING]

Ο τάφος είναι τὸ δοκιμαστήριον τῆς ἀληθοῦς τρογῆς. Εκεῖ τὸ θεῖον τῆς ψυχῆς πάθος φυνεροποιεῖ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐμφύτου δρμῆς τοῦ μόνου ζωτικοῦ πόθου. Ο τελευταῖος οὐτος δέοντας δένειν εἰς τὰς ἀδικλείπτως ἀναψύχηται καὶ διατηρηται ζῶν διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ἐπιθυμουμένου, ἀλλὰ δέρως, δστις ἔχει τὸν ἔδραν αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, δύναται νὰ ἐπιζητῇ εἰς μακρὰν ἀνάμνησιν.

Αἱ μόναι ροπαὶ τῆς αἰσθαντος τήκονται καὶ μαρτίνονται μετὰ τῶν θελγάτων, ἀτινα διήγειρον αὐτὰς καὶ τρέπονται μετ' ἀδημίας ἀπὸ τῶν λυπηρῶν περιχώρων τοῦ τάφου· πλὴν ἐντεῦθεν μόνον ἀπορρέει ἡ ἀληθὴς πνευματικὴ στοργὴ, καθαρὰ πάστος σωματικῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐπανέρχεται, ως ἱερὰ φλόξ, δπως φωτίση καὶ ἀγιάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἐπιθυμούντος. Η διὰ τοὺς τεθνεῶτας λύπη είναι ἡ μόνη λύπη, ἡν ἀρνούμεθα τὸν ἀπομακρύνωμεν ἀφ' ήμῶν. Πάσσαν ἀλλην πληγὴν πειρώμεθα νὰ θεραπεύσωμεν,—παντὸς ἀλλοῦ δεινοῦ νὰ ἐπιλαθῶμεν· ἀλλὰ τὸν πληγὴν ταῦταν θεωροῦμεν ὡσεὶς καὶ διατηρήσωμεν τὴν ήμερην τὴν πειρατικὴν καρδίαν, ἡν ἀρνούμεθα τὸν πειρατικὸν καρδίαν, ἡτις ἀριφοκινδύνευσε τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς εἰς τὰς ἀγκάλας σου, νὰ ἀμφιβάλῃ πρὸς την πειρατικὴν πειρατικὴν καρδίαν σου· ἐάν ησαι φίλος καὶ ποτε ἀναγνοῖς, λόγω ἡ ἔργῳ, ηδίκησας τὸ πνεῦμα,

νχίως παρεδόθη εἰς σέ εἴαν ήταν ἔρχεταις καὶ ποτε ἔγεινες παρατίτιος ἀναξίας ἀλγηδόνος εἰς τὴν πιστήν ἔκεινεν καρδίαν, ήτις νῦν κεῖται ψυχὴ καὶ σιωπῶσις ὑπὸ τοὺς πόδας σου, ἐστὸς τότε βέβαιος ὅτι πᾶν δυσμενὲς; βλέμμα, πᾶς ἄχρις λόγος, πᾶτα ἀπεννής πρᾶξις; θέλουσιν ἐπικαίλθει ἀθρόα ἐπὶ τῆς μνήμης σου καὶ θέλουσι κατεσπεράττει ἀνηλεῶς τὴν ψυχὴν σου ἕσσο τότε βέβαιος ὅτι θέλεις προσπέσει μετ' ἀλγους, καὶ μεταμελούμενος ἐπὶ τοῦ τάρου, θέλεις ἐκφέρει τὸν ἀνέκον στεναγμὸν καὶ γύσει τὸ ἀνωφελὲς δάκρυ, βαθύτερον καὶ πικρότερον ἂτε καὶ ἀνηκόδου καὶ ἀνωφελοῦς.

Πλέον εἶτα τὸν ἔξι ἀνθέων στέρχνόν σου καὶ στρῶσον τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως περὶ τὸν τάφον παραμύθησον τὴν κατεσπεραγμένην καρδίαν σου, ἀν δινησος, διὰ τοῦ φιλίου τούτου, πλὴν ματαίου φόρου μετανοίας· νουθετήθητι δύως ἐκ τοῦ πικροῦ ταύτης τῆς μεταμελουμένης ἀνίας σου ἐπὶ τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἔστο τοῦ λοιποῦ πιστότερος καὶ εὔμενότερος κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων σου πρὸς τοὺς ζῶντας.

[ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΟΣ

Περὶ τῷ παρόντε φυλακῶν παρατίθεμένη εἰκὼν τοῦ πατριάρχου τῶν μουσικοδιδάσκαλων τῆς νέας Ἑλλάδος μᾶς ὑποχρεοῖ νὰ παραθέσωμεν τοῖς ημετέροις ἀναγνώσταις καὶ σύντομον αὐτοῦ βιογραφίαν, ἐκ τοῦ βιογράφου αὐτοῦ κ. Σ. Παπαγεωργίου ἴρανιζόμενοι αὐτήν.

Γεννηθεὶς ἐν Κερκύρᾳ ἐν ἔτει 1795 ἐκ γονέων εὐπατριῶν, παιδιόθεν ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μουσικῆς, κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τὸν Ἰταλὸν Μωρέττην, κατόπιν δὲ ὑπὸ τὸν ἵπποτην Βαρβάτην, δινομαστὸν ἐν Ἰταλίᾳ μουσικοδιδάσκαλον διὰ τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτοῦ πονήματα. Ἐν ἔτει δὲ 1825, μεταβάντος πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν μουσοτρόφον Ἰταλίαν, εὐμενῶς ὑπέδεξατο αὐτὸν ἐν Νεαπόλει ὁ κλεινὸς Ζιγγαρέλλης, διδάσκαλος τοῦ Ροσσίνη, Μερκαδάντε κ.λ. Ὁτε δὲ μετὰ τὸ πέρας τῶν μελετῶν του, ἐπέφρεψεν εἰς Κέρκυραν, προσεκλήθη ὡς διευθυντὴ τῆς ἐν Μεδιολάνοις μουσικῆς σχολῆς· ἀλλ' ὁ Μάντζαρος οὐδέποτε συνήνεσεν εἰς τοῦτο, διετοπότερος ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μεταδώσῃ τὰς γνώσεις του εἰς τὴν διψῶσαν νεολαίαν.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διέδοξος Ζιγγαρέλλης ἐπενιλημμένως προσεκάλει αὐτὸν εἰς Νεάπολιν, συναισθανόμενος διτι, μετὰ τὸν θάνατόν του, οὐδεὶς ἀλλος καταλληλότερος τοῦ Μαντζάρου ἤδυνατο

νὰ διαδεχθῇ αὐτὸν, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἐπιστολῆς, ἥτις ἀπηγόρουνεν αὐτῷ τῷ 1825· οὗτος δῆλως οὐδέλως συγκατετέθη εἰς τοῦτο, ἀλλ' ἐξηκολούθει διδάσκων ἐν Κερκύρᾳ τὴν μουσικὴν μετὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἔκείνης ἀροσιώτεως, ἥτις ἀειποτε ἐχρητίσεν αὐτόν. Ἐκ δὲ τῆς μεγάλης καὶ σπουδαίας αὐτοῦ ἀληθηγραφίας, κατὰ μέγα μέρος διεκσωθείσης ἄχρι τοῦ νῦν, ἐξάγεται διτι οὐ μόνον μεγάλως ἐικάστο ἐν τῇ Δύσει καὶ ιδίως ἐν Ἰταλίᾳ ὡς ἔξοχος ἐπιστήμων, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ περιφρενεῖς μουσικοδιδάσκαλοι συνεβουλεύοντο αὐτὸν ἐπὶ διαφόρων τῆς μουσικῆς δυτικερειῶν, οἷον ὁ Μερκαδάντης, ὁ Πατούνης, ὁ Γάσπαρος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Περὶ δὲ τῶν ἔργων τοῦ Μαντζάρου, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἀτινα, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν εἰδημόνων, δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἔξοχα τῶν κλασικῶν, Πέτρου Δὲ—Παλεστρίνα, Ζιγγαρέλλη, Ματτέη καὶ Μοζάτ, δυναμέθα νὰ επιπωμεν διτι πάντα ἔτυχον ἀρίστης ὑποδοχῆς ἐν τῷ μουσικῷ κόσμῳ. Παραλείποντες διάφορα ὑπὸ αὐτοῦ τονισθέντα ἔργα, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ δρᾶμα «La clemenza di Tito», ὅπερ, διδεχθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ Κερκύρᾳ ἐν ἔτει 1832, ἐνεθουσίστεν ἀπανταῖς ἀνεξαιρέτως, μὴ τέσταρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρμοσοῦ Ἀδρα, ἀναφέρομεν μόνον, χάριν συντομίας, τὸν ὑπὸ αὐτοῦ μελοποιηθέντα ὑμνον τὴν Ἐλευθερίας τοῦ ἀθανάτου καὶ κλεινοῦ τῆς νέας Ἑλλάδος ποιητοῦ, Σολωμοῦ· τὸν ὑμνον τοῦτον, εἰς διτι κατώρθωσε νὰ προσαρμόσῃ τὸ ὑψίς τῆς ποιήσεως εἰς τὸ τῆς μουσικῆς καὶ τὰ ἔξι ἔκείνης παραγόμενα αἰσθήματα διὰ ταύτης νὰ ἐκδηλώσῃ, τοῦθ' ὅπερ ὅλιγος κατερθοῦσιν, διφερώσας τῷ βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος Ὁλων, ἐλαΐς παρ' αὐτοῦ, ὑποβαλλόντος πρότερον τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρίστων τῆς Γερμανίας μουσικοδιδάσκαλῶν, τὸν ἀργυροῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ὡς τεκμήριον τῆς πρὸς αὐτὸν εὐμενείας του καὶ ὑπολήψεως, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ ἐμμακαρία τῇ λήξει βασιλέως, ἀπευθυνθείσης αὐτῷ ἐν ἔτει 1845. Ἀπὸ δὲ τοῦτος ἐνώπιον τῆς Ἐπανάστασης μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς καθοδού τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτε ἡ Α. Μ. τὸ πρῶτον ἤκουσε τὸν ὑμνον παντόμενον κατὰ τὴν πρώτην ἀπόβασιν Αὐτῆς εἰς ἑλληνικὸν ἔδαφος, εἰς τὴν Κέρκυραν, διὰ Β. Διατάγματος καθιερώθη ὡς ὑμνος τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνους, προσβίτησθέντος συνάμενος τοῦ σεβαστοῦ μουσικοδιδάσκαλου πρὸ τῆς Α. Μ. εἰς ἓποντα τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ μουσικὴ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΟΣ

συγγράμματα ούκ δήμηχος κατέλιπεν ήμεν, στινα
ἔτυχον πολλῶν ἐπαίνων ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ, καὶ δὴ
παρὰ τοῦ ἐνδόξου Ζιγγαρέλλη, διτις οὐ μόνον
ἡγάπα τὸν Μάντζερον, ἀλλὰ καὶ ἔξετίμα τὴν
μεγάλην αὐτοῦ ἐκανότητα. «Εἴθε, ἔγραψεν αὐτῷ
ὁ ἴδιος Ζιγγαρέλλης, «εἴθε πρὸς τιμὴν τῆς ὁ-
ραίας τέχνης τῆς μουσικῆς νὰ ἥδουντο οἱ ση-
μερινοὶ διδάσκαλοι νὰ νοήσωσι τὴν ὡραιότητα καὶ
ἀξίαν τῶν ἔργων σου».

Τοσαῦτα περὶ τοῦ ἐνδόξου τούτου ἀνδρὸς, τοῦ
τυμήσαντος σύμπασκν τὴν Ἑλλάδα καὶ δυναμένου
καλούστα νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ ἔξοχα ἐκεῖνα
πνεύματα τῆς Εὐρώπης, ὡν τὰ θεόπνευστα ἔργα
ἐθαύμασε σύμπας ὁ νεώτερος κόσμος.

Τον θάνατον αὐτοῦ, συμβάντα κατὰ τὴν 31
Μαρτίου 1872, ἐθρήνησε σύμπασσα ἐν γένει ἡ Ἑλ-
λάς, ἡς πρώτος καὶ μέγας ὑπήρξε μουσικοδιδά-
σκαλος, εὐτινος τὸ κενόν, τούλαχιστον ἐπὶ τοῦ
παρόντος, θεωροῦμεν δυταναπλήρωτον.

II

ΔΙΝΟΣ ΠΟΡΦΥΡΟΣ

Α.

Ο "Ἐρνεστος Κλάδον, εἰς τῶν κακλίτερων νέων τοῦ
Βερολίνου, δλω; ἀνεξάρτητος, κάτοχος καλοστοιχίας πε-
ριουσίας ἐκ λαχείου τινὸς γενόμενος, περὶ πάντων εὐ-
τυχῆς ἐθεωρεῖτο, καὶ τὸ ἀντικείμενον φίνου πολλῶν
ἐγένετο. Αὐτὸς δημος καθ' ἔκυτὸν ἡτο δυτυχῆς. Τούτου
δὲ αἰτίᾳ δὲν ἡτο ἔρως ἢ κοινωνικὴ ἄλγη, ἀμφιτερή
ταῦτα ἰθεώρει γελοῦσ' πασῶν τῶν διαταξεδάσεων, αἱ
ἔποικι ἡτο δυνατῶν νὰ υπάρχωσιν ἐν τῇ πρωτευούσῃ
ταύτῃ, ἀπολαύσας, ἥρχισεν ἡδη μόλις τρικκονταετής;
νὰ αἰσθάνηται ἐρήμωσιν καὶ ἀνίαν, δποίκην δὲν εἶχεν
ἄκρην αἰσθανθῆ, καὶ τὴν δποίκην δὲν ἔγωριζε πᾶς; νὰ
διατεθεῖσῃ. Μόνον ἔργον εἶχε νὰ εἰσπράττῃ τοὺς τόκους
τῶν εἰσοδημάτων του, οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν, οὐδὲν καθη-
κον ἔχων νὰ ἐκπληρώσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ κατὰ νὰ καταχίνῃ
εἰς τὴ μόνη τέχνην, ἐν τῇ δποίκῃ ἡτο ἔδεξος, ἡτο τὸ νὰ
καπνίζῃ ἀπὸ καπνοσύριγγος ἐκ σιπίου ἀλλ' ὁ ἥλιος; τῆς
δόξης του ταύτης τόσον δλίγον ἡδύνατο νὰ μεταβάλῃ
τὴν ἐρήμωσιν καὶ ἀνίαν αὐτοῦ, δσον ὁ ἥλιος τοῦ Ιση-
μερινοῦ δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν Σαχάραν εἰς ἀνθούντα
ἄγρον. "Οπως δὲ ἀποβάλῃ τὴν ῥεστώνην, εἰς τὴν ἐπόικην
αἱ ἔδονται τὸν ἔρριψκν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἔρ-
ημερίδων καὶ μυθιστορημάτων ἀλλ' εἰς μάτην! Η μὲν
πολετικὴ οὐδὲν σπουδητὸν διαφέρει προύξει εἰς αὐ-
τῶν, τὸν δὲ βίον, τὸν ἐπίλογον ἔζησουν νὰ ζωγραφίσω-

σιν οἱ συγγραφεῖς, ἔγνώριζε κακλίτερον ἐξ ἵδη, πε-
ρας. Λυτσαδέας ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἥδηντες ἀλλ' αὐτας
μόνον ἐπὶ σιγμανή ἀπέσπων σύντον ἀπὸ τὰς ἔθυμικας
του. Καὶ ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρονῖς, ἐν μέτω τῶν τερ-
ψιθύμων ἥξων τῶν βελλιτρῶν τοῦ Στράτου, κατέτε-
πτεν αἵρηταις πρὸς τῶν ὀρθοχλωμῶν τοῦ Ἐρνέστου τὸ πε-
ριπέτατον καὶ ὀπισθεῖν αὐτοῦ ἐρχίνετο τὸ ἀποτελ-
πτιον τῆς ἔντις φίσμα, τὸ χρῦνον τὸν δψιν καὶ φυ-
γόν καὶ νυτιαλέον τοῦ; ὀρθοχλωμοῦ; τὸ τοσούτου; Ὀ-
νηταν πρὸς τὸν θάνατον, τὸ ἐποίον ἡδη ἐξηπλωθεὶς καὶ
ἀνεπικύρωτο καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔδωλων καὶ ἀνεκλι-
τημον τῆς μεγαλοπρεποῦς τοῦ Ἐρνέστου κατοικίας, συν-
εβίδηζες μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ περιπάτῳ, ἵππευεν ὀπισθεῖν
αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱδίου ἴππου, ἐκένθητο πλησίον του εἰς
τὸ θέατρον, πρὸς αὐτοῦ ἔγενετο ἐκ τοῦ αὐτοῦ κυπελ-
λου τοῦ ὀρθοχλωμούς καμπινίτου, διὰ τῶν χρητίων αὐ-
τοῦ ἐπικίζεν ἐν τῷ χρυσοπλιγίῳ, προσέβλεπεν αὐτὸν
ἀπὸ τῶν ὀρθοχλωμῶν ὥρξιον νεκρίδων καὶ διὰ τῶν ὁ-
δινῶν χειλέων των ὑπερειδία πρὸς ἐκεῖνον. Μία μόνη
διέξοδος ἀπὸ τῆς καταστάσεως ταύτης ὑπῆρχε καὶ δὲ
Ἐρνέστος ἐμβέθη ἀκαυτίως πρὸς αὐτῆς.

Ἐξηλιθέ ποτε περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἥλιου καὶ ἐβίδη-
ζεν ἀσκόπως, δπως διέρχετο ὀλην τὴν ζωήν του, διε-
κατὰ τὴν δόδην τῆς Δειψίχες προσείλκυσε τοὺς ὀρθοχλω-
μοὺς αὐτοῦ νέχ γυνή, ὁ δποίκης ἥρχετο ἐκ τοῦ ἀντιθέτου
μέρους τῆς ὁδοῦ αἱ ἀκτῆνες τοῦ δύσιντος ἡδη θερινοῦ
ἥλιου, κεκυρυμένου ἐντὸς νεφῶν, ἔλαμψκν αἴρητης, καὶ
δωτὴ ἐρχούσεται τῆς εὐγενοῦς μορφῆς τῆς νέας, περιε-
χόντης περὶ τὸ λεπτόδιον καὶ ὀγρήδιον πρόσωπον της. Θρυ-
μώθειται ὑπὸ τῆς αἰσθητίας λάμψεως ἡ νεαρὴ γυνή, ἐ-
στάθη ἐπὶ στιγμὴν ἀκτηνίτος ἐπιτετά δὲ ἀνοίξας μη-
κρὸν λευκὸν ἐξ ἀλπερρᾶ ἀλεξηλίου ἐστράφη ἀντιθέτως
καὶ τὴν αὐτὴν ἡδη μετὰ τοῦ Ἐρνέστου ἔχουσα διέ-
θυνσιν προεχώρωτε μέχρι τῆς δόδης Φριδερίκου ὅπου ἐ-
κχυμψε δεξιά. Εἰ; τὸ μέρος τούτο δὲ Ἐρνέστος ἔλαχεν
ἄπειξ ἔτι τὴν εὔκαρπίν την νὰ ἤδη τὸ πρόσωπον αὐτῆς,
τὸ ὄπιον ἡδη εἶχε κάθει τριβόλωσιν δψιν ἐκ τοῦ ἀ-
ριθμοῦ ἐστατερικοῦ περιβλήματος τοῦ ἀλεξηλίου της. Ο
Ἐρνέστος ἡτο ὀδίγον μακρὸν τῆς γωνίας, αὐτη δὲ
ἔλαμψε τὴν δόδην, κάτω ἔχουσα ἐπιτραμμένους τοὺς ὀ-
ρθοχλωμούς, χωρὶς νὰ τὸν ἴδε. Ο Ἐρνέστος τὴν ἡδολί-
θησεν. Εκείνη δὲ ἀν καὶ περιεπέτει ταχέως δὲν ἐπε-
ρεῖτο ἐν τούτοις γάριτος, καὶ δὲ Ἐρνέστος εἶδεν δὲν
ἡτο ὁ μόνος, εἰ; τὸν ὄπιον προύξεντον αἴσθητον. Η
χάρις τοῦ προτώπου της: "Ἄλλος τις, ἀντιθέτως; ἔρχο-
μενος, πρετέρην αὐτὴν μετὰ ἡδολίς, σγεδὸν μετὰ
θευματισμοῦ. Η ἐνδυμασία της ἡτο καθόλου ἀπλῆ, ἀπο-
δεικνύοντα δι; Η φορητά αὐτὴν ἀνήκεν εἰς τὰς τάξεις
τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ συγχρόνως δι; ἡτο κακλίτερος καὶ
τοσοῦτον λεπτῶς μάλιστα, δσον οὐδεμίας ἀλλη τῶν ἐν-
τὸς ἀσυμμέτρων καὶ ἀκόμψων πολυπτύχων διοστρικῶν
κεχωμένων καὶ πεζή η ἐπ' ἀμάξης διεργομένων τὴν
δόδην κυριῶν. Τὸ πᾶν, ἐπ' αὐτῆς ἡτο σύμμετρον καὶ κα-
νονικόν.

Οὐκέτος παρηκολούθει αὐτὴν γχίρων διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ἐλευθερίαν, μετὰ τῆς ὅποις ἀπέτισμος τοῦ; ὀθίσμοις; κατὰ τὴν παρὸ τὸν ποταμὸν στένωσιν τῆς; ὄδου τοῦ Φριδερίκου. Ή; χρυσάλις ἐπέτι τὸ λευκὸν ἀλεξήλιον της; ὑπὲρ τὰς κερκίλας, πάντοτε προχωροῦν, καὶ ὁ νέος ἡμῶν ὡς πατιδίον ἡγολούθει τὴν πετιώμενην χρυσάλιδα. Διετί τὴν ἡγολούθει; Καὶ αὐτὸς τὸ πήγνοει; δὲν ἡγίγνετο δηνος καὶ δ Φρύντος; ὅτε κατὰ πρώτην φρορὰν εἶδε τὴν Μαργχούταν· δὲν ἐσκέπτετο ὅτι τὸ ποδιόν καὶ ἕπεκον αὐτὸν πρόσωπον ἡγίγνετο νὰ εἴνε ἀπλοῦν προσωπίζον. Τὸ κατ αὐτὸν, τοῦτο μόνον ἡγίγνετο, ὅτι ἀνέπινες ζωογόνους αὔραν, ητις ἐκ τῶν θερμῶν τῆς πόλεως ὄδῶν ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ ἀνθοῦντα πεδία τῆς δροσερᾶς φύτεως.

Εἶχεν ἄρα γε αὐτῇ ἐννοήσει ὅτι ἡ κολουθεῖτο; Βε-
βαίως· δῆλος· Οὐδὲ ἀπέκει καὶ ἐστράγη σύτε κακή δλον
τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ, οὔτε δὲ κατὰ τὸ τέλος; αὐτῆς
ἐχάθη εἰς τὴν εἰσόδουν ὑψηλῆς πεπλακιώμενής οἰκίσας.
Οὐ "Ἐρνεστος", δοτις εἶχε μείνει ποὺς τὸ δεξιὸν μέρος;
τῆς ὁδοῦ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ποὺς τὴν οἰκίαν. Τὸ ἐ-
ξωτερικὸν αὐτῆς ἐδείκνυεν ὅτι αὐτῇ ἀνέκαθεν προω-
ρισθη δι' ἐργαστήρικ καὶ κατοικίξ τῶν ἐντελῶν ἀ-
πόρων. Ἐκκτέρωθεν τῆς εἰσόδου ὑπήρχεν καταστήμα-
τα, ἔνθεν μὲν καπνοπωλεῖον καὶ ὑπ' αὐτῷ ἐν ὑπογείῳ
θόλῳ λαχανοπωλεῖον, ἐκεῖθεν δὲ πεντοπωλεῖον, κατω-
θεν τοῦ ὅπασιν ως ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀνήρχετο
ὁ μονότονος ἥχος τῆς σφίρας πεταλοποιοῦ. Λευκὸν πι-
νυκίδιον ἐπὶ τῆς πίλης ἀνηρτυμένον ἐδήλου ὅτι ἐν τῇ
οἰκίᾳ ταῦτη ἐνωκιάζεντο δωμάτια.

Ο Ερνεστος διέτρεψε τὸ μεταξὺ διάστημα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰσόδον τῆς πεπλακιωμένης οἰκίας, τὴν ἄγουσταν πρᾶδα; τὴν αὐλήν; Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰσόδου κλίμαξ μὲ ταπεινὰς βρυθμίδας ὡδάγει πρὸς τὰ ἄνω τοῦ οἰκήματος. Ἡ αὐλὴ ἡτο μεκρὰ καὶ στενὴ ἔχουσα εἰς τὸ βάθος σταύλον. Πρὸς ἀριστερὸν ὑψούτο ὁ σπιτιθεν ἀνευ παραθύρων τοιχὸς ὑγέλιοτάτης; οἰκίτσ, πρὸς δεξιὰν δὲ ἡ οἰκία, ἐν ἡ εὐρισκόμεθα, ἔχουσα ἀπειρο παράθυρο, ὡς στρογγάνων. Ἔξω δὲ τὸν παραθύρων ἐκρέμαντο κευθύδων ὑποκάμιται καὶ παντοῖαι διθόναι λελευκασμέναι ὅπως ἀποτεγμνωθῶσι, ποῦ δὲ κλινοστρωματικὲ δπως δεριθῶσι. Ποῦ μὲν ἡκούοντο φωναὶ γυναικῶν καὶ πατέων, ποῦ δὲ ὡλόλυζον, ἐκορύγαζον, ἐβλησφῆμον, εἴριζον, ἐκλισιον, ἐγέλων, ἐτραχύζουν. Ἐκ τοῦ κατωτάτου πατώματος ἡκούετο ὁ πρίων, ἢ ροκάνη καὶ τὸ σφυρίον φρετροποιοῦ, ἐν δὲ τῇ αὐλῇ σμήνος πειθίων πτωχῶν, ῥυπαρὰ ῥέκη φορούντων, περιέτρεχε περὶ τέλειον φέρετρον. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ δόλου τούτου τοῦ θορύβου ἀντήχει τὸ τερψίθυμον ἄστρα κανερίου· δοῦ Ερνεστος ταχίως διέτρεψε διὰ τοῦ δρυπαλμοῦ πάντα τὰ παράθυρα καὶ ἐν τῷ τρίτῳ πατώματι εἶδε κρεμάμενον τὸν Ἑλίνον κλωδῶν τοῦ ψάλτου εἰς τὴν παραστάδα παραθύρου, τὸ ὄποιν, ὡς καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ ἦσαν τὰ μόνα, τὰ ὄποις εἶχον λευκὰ παραπετάματα, πλησίον δὲ τοῦ κλωδοῦ ἦτο καὶ ροδωνιά. Μήπως αὐτοῦ κατώκει ἡ ὑψηλή

Ἐκνήθη νεάνις, τὴν ὁποίαν ἡ κολοκύθησσν ὁ Ἐρυθεότος; Ἐ-
βλεπεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν πρᾶξι ἐκείνην τὴν ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἐρήμου τῆς πενίας ὅχσιν, ἀλλ'
οὐδὲν ἀνθρώπινον πλάσμα ἔράνη ἐκεῖ.

Λευκὸν ἀλεξῆλιον τοῦ ὑπέρ τὰς κερχάλες, πάντοτε προ-
χωροῦν, καὶ ὁ νέος ἥμαλον ὡς πατίδιον ἡρολούθει τὴν πε-
τιωμένην χουσταλίδα. Διειτί τὴν ἡρολούθει; Καὶ αὐτὸς
τὸ ἥγνος; δὲν ἥτινετο διώς καὶ δ Φεῦστο; διτε κα-
τὰ πρώτην φοράν εἶδε τὴν Μαργαρίταν; δὲν ἐσκέπτετο
ὅτι τὸ πρόχον καὶ ἀκεκρού αὐτὸ πρόσωπον ἥδινετο γὰ-
ρ εἶνε ἀπλοῦν πρόσωπεῖν. Τὸ κατ’ αὐτὸν, τοῦτο μόνον
ἥθιάνετο, ὅτι ἀνέπνευς ζωογόνον αὔραν, ἡτις ἐκ τῶν
θερμῶν τῆς πόλεως ὅδῶν ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ
ἀνθοῦντα πεδία τῆς δροσερᾶς φύτεως.

Εἶχεν ἄρα γε αὐτὴν ἐννοήσει ὅτι ἡρολούθειτο; Βε-
βαίως; Οὐδὲν; Οὐδὲν;

εξιώ: ὅχι: Οὐδὲ ἄπειρος καὶ ἐστράγη σύτε καθ' ὀλον
τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ, οὔτε διτεῖ κατὰ τὸ τέλος: αὐτῆς
ἐχάθη εἰς τὴν εἰσοδίου ὑψηλής πεπχλασιωμένης οἰκίσσε.
Οὐ "Ερευνητος, θετις εἶχε μείνει πρός τὸ δεξιὸν μέρος:
τῆς ὁδοῦ ἔρριψε ταχὺν θλέαμψ πρὸς τὴν οἰκίαν. Τὸ ἐ-
ξωτερικὸν αὐτῆς ἐδείκνυεν ὅτι αὐτὴ ἀνέκαθεν προσ-
ρισθη δι' ἐργαστήρικ ταῖς κατοικίξ τῶν ἐντελῶν ἀ-
πόρων. Εκτέρωθεν τῆς εἰσοδίου ὑπῆρχον κατατίθημα-
τα, ἔνθεν μὲν καπνοπωλεῖσιν καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐν ὑπογείῳ
θόλῳ λαχανοπωλεῖσιν, ἔκειθεν δὲ παντοπωλεῖσιν, κάτω-
θεν τοῦ ὅπαιον ως ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀνήρχετο
ὁ μονότονος ἥχος τῆς σφύρας πεταλοποιοῦ. Λευκὸν πι-
νακίδιον ἐπὶ τῆς πίλης ἀνηρτημένον ἐδήλου ὅτι ἐν τῇ
οἰκίᾳ ταῦτη ἐνωκιάζεντο δωμάτια.

Ο Ερνεστος διέτρεψε τὸ μεταξὺ διάστημα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰσόδον τῆς πεπλακιωμένης οἰκίας, τὴν ἄγουσταν πρᾶδα; τὴν αὐλήν; Εν τῷ μέσῳ τῆς εἰσόδου κλίμαξ μὲ ταπεινὰς βρύθιδρας ὡδάγει πρὸς τὰ ἄνω τοῦ οἰκήματος. Ἡ αὐλὴ ἡτο μεγάρα καὶ στενὴ ἔχουσα εἰς τὸ βάθος σταύλον. Πρὸς ἀριστερὸν ὑψούτο ὁ σπιτιθεν ἀνευ παραθύρων τοιχὸς ὑγέλιτατής οἰκίτσ, πρὸς δεξιὰν δὲ ἡ οἰκία, ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα, ἔχουσα ἀπαίρη παράθυρα, ὡς στρογγάνων. Ἔξω δὲ τὸν παραθύρων ἐκρέμαντο κευθύδων ὑποκάμιτα καὶ παντοῖαι διθόναι λελευκασμέναι ὅπως ἀποτεγμνωθῶσι, ποῦ δὲ κλινοστρωματικὲ δπως δεριθῶσι. Ποῦ μὲν ἡριόντο φωνῇ γυναικῶν καὶ πατέων, ποῦ δὲ ὥλολυζον, ἐκορύγαζον, ἐβλησφῆμον, εἴριζον, ἐκλισιον, ἐγέλων, ἐτραγώδουν. Ἐκ τοῦ κατωτάτου πατώματος ἡκούετο ὁ πρίων, ἢ ροκάνη καὶ τὸ σφυρίον φρετροποιοῦ, ἐν δὲ τῇ αὐλῇ σμήνος πειθίων πτωχῶν, ῥυπαρὰ ῥέκη φορούντων, περιέτρεχε περὶ τέλειον φέρετρον. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ δόλου τούτου τοῦ θορύβου ἀντήχει τὸ τερψίθυμον ἄστρα κανερίου· διὸ Ἐρνεστος ταχίως διέτρεψε διὰ τοῦ δρυᾶλμοῦ πάντα τὰ παράθυρα καὶ ἐν τῷ τρίτῳ πατώματι εἶδε κρεμάμενον τὸν Ἑλίνον κλωδῶν τοῦ ψάλτου εἰς τὴν παραστάδα παραθύρου, τὸ ὅποιν, ὡς καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ ἦσαν τὰ μόνα, τὰ ὅποια εἶχον λευκὰ παραπετάματα, πλησίον δὲ τοῦ κλωδοῦ ἦτο καὶ ροδωνιά. Μήπως αὐτοῦ κατώκει ἢ ὑψηλή

δὲ ἐν αὐτῷ θυμοσίεις ἀνεκάλυψε νέον κόσμον ὅλως· ἡ γνωστὸν εἰς αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν περιέργειαν νῦν ἔξετασθη αὐτὸν· ἦτο ὁμὸς καὶ φρῦλος· ἀλλ᾽ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμοτητὸς του εὑρισκεῖ τις λεπτάς μορφής καὶ τρόπους, καὶ ἐκ τῆς δυσώδους φυλότητος του ἀνέπνεεν ἀρωματώδη αὔραν. Πῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι ωὗτοι ἐν τοιούτῳ κόσμῳ; πῶς ἔζη ἐν αὐτῷ ἢ ξυνθή γυνή; Πῶς ἔγινθουν λεπτά εὑώδη ἄνθη ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους περιπτευμένα καὶ ταιρύτην ἀναπνέοντα ἀτμοσφαίραν;

'ΑΟήνησι, 1875.

(ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΑΝΩΦΕΛΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

THE

ΑΘΕΙΑΣ

ἐλευθέρα ματάρραςις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

Τύπάρχουσι δύο εἰδή ἀλέων, καλῶς διακεκριμένων ἀπ' ἄλληλων, ὃν οἱ μὲν, συνεπεῖς; εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν, διακωδωνίζουσιν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, διὸ δὲν διπάρχει Θεός, κατὰ συνέπειαν δὲ οὐδεμίκις οὐσιώδης διεχθρὸς μεταξὺ καλοῦ καὶ ακαλοῦ, διὸ ὁ κόσμος ἀνήκει εἰς τοὺς δυνατωτέρους καὶ εἰς τοὺς ἴκενωτέρους κ.τ.λ. οἱ δὲ εἰσὶν οἱ εὐγενεῖς ἄθεοι, τούτεστι τὰς πιστίαν ὑποκρινόμενα περιχλογά τινα ἄτομα, ἄτινα θῆλον πρᾶξι πάσταν μοχθορίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ συστήματος τῶν, καὶ θῆλον σὲ θυσιάσσει, καλοῦντες; οὐ δειλόφρονος; αἱ λέξις, θῆλη καὶ φιλανθρωπία ἐπιπολάζουσιν ἐπὶ τῶν γειλέων τῶν, διὸ εἰσὶ τρισσῶς μοχθοροί, ἄτε συνενοῦντες μετὰ τῶν ἐλκττωμάτων τοῦ ἄθεου τὴν μιταλλοδοξίαν τοῦ αἰρετικοῦ καὶ τὸν ἔγωγες μὸν τοῦ δημιουργοῦ τοῦ συστήματος. Προσέτι δὲ τὰ δύντα ταῦτα διτεχνούνται, διὸ ή Ἀθεῖς δὲν καταστρέψει οὔτε τὴν εὐτυχίαν, οὔτε τὴν ἀρετὴν, καὶ διὸ δὲν διπάρχει κοινωνικὴ κατάστασις, εἰς ἣν νὰ μὴ ἡναὶ ἐπίστης ἐπωρεύῃς ή ἀπιστία, δσον καὶ η πίστις. Τοῦθ' διπερ ἔξετάσωμεν.

αντιστοίχων ακρών του οριζόντος. Ήπειρ την σύσιν του ή-
λιου, στρέψυχε προσεκτικώτερον βλέμμα, εἰδέν οτι εἶχε
χάσει τὸν μίτον τοῦ περιπλόκου τούτου λαθυρίνθου. Με-
τὰ πολλὰς δὲ περιπλανήσεις ἡδυνήθη τέλος νά ἐπιστρέ-
ψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, πλὴν πολὺ διάφορος τοῦ πρό-
τευον ὠρῶν ἐξ ταύτης ἐξελθόντος Ἐρνέστου.

γει τὸ τερψθυμον ἀτμα κανερίου· δὲ Ερνεστος ταχίως
διέτρεζε διὰ τοῦ δρυλαμοῦ πάντα τὰ παράθυρα καὶ
ἐν τῷ τρίτῳ πατώματι εἶδε κρεμάμενον τὸν ξύλινον
κλωδὸν τοῦ ψάλτου εἰς τὴν παραστάδα παρθένου, τὸ
ὅποιν, ὃς καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ ἦσαν τὰ μόνα, τὰ
ὅποια εἶχον λευκὰ παραπετάματα, πλησίον δὲ τοῦ κλω-
δοῦ ἦτο καὶ ροδωνιά. Μήπως αὐτοῦ κατώκει ή ὑψηλὴ

Νομίζομεν, ὅτι δὲ Εὐτυχής οὐδέν ἐνδικφέρων ἔχει, ὁ στε νὰ ἔχει τὰ θέσεις. Ήδησον σαεπιθύμενος, ὅτι αἱ θύραι αὐτοῦ θέλουσιν ἐπεκτάχει πέρχεν τοὺς τάφους! Μηδ' ὥποστης δὲ ἀπελπιτός δὲν ἔθελεν ἐγκεκτελεῖψη τὸν κόστουν τοῦτον, ἐὰν ἐνόμιζεν, ὅτι ἀπεγκωρίζετο διὰ παντὸς τῆς εὐδαιμονίας! Ἐπι ματτώ παντα τὰ ἀγκαθὰ τῶν αἰωνῶν ἔθελον συσταθεῖη παρ' αὐτῷ, δὲν ὄθελον χρεια- μένης εἰς ἄλλο τι, ἢ διπλῶς καταστήσασιν κύτῳ ἐπεκ- σητήτερον τὸ Οὐδέν!

Απ' ἐνναντίξ δὲ, οἱ πλούσιοι δύναται νὰ νομίζῃ ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ Θρησκεία θέλει αὐξήση τὰς ἕδονάς του, ἀναμηιγνύοντας ἀρρέπτον τινας ἀρρέπτητα, ἡ δὲ καρδία του οὐδὲλων; Θέλει σκληρυνθῆ, οὐδὲ οὐτός; Θέλει κορεσθῇ τὴν ἀπολαύσεως, τοῦ ἀρεσμάτου τούτου σκοπέλου τῆς μηκερᾶς; Εὐδικιμονίας. Η Θρησκεία πρωταρμόναι τὴν ψυχοτητας τῆς ψυχῆς, τοῦ δὲ περ ἐμφρίνει τὸ Ἰεἱδο, ἐκεῖνο Ελκιον, δι' οὗ ὁ Χριστιανισμός καθιέρων τοὺς βασιλεῖς, τὴν νεότητα πρός δε καὶ τὸν Θάνατον, ὅπως μὴ ἀποβῶσι στελος.

Ο Στρατιώτης προχωρεῖ πρὸς τὴν μάχην, . . . θέλει νομίσθη ἄθεος ὁ υἱός Οὐρανοῦ; Τῆς δόξης; Οὐτοῦ; δὲ ζητῶν ζωὴν ἀνευ τέλους, θέλει παραδεκτῆ τέλος εἰς τὴν ὅπερες του; Φάνητε ἐπὶ τῶν βροντωδῶν νεφελῶν, ἐφ' ᾧν ἐποχεῖσθε, ἀναρθριμητοι στρατιώται, ἀργχῆις λεγεντας τῇς Πατρίδος! Ήπειρημοι στρατιαι τῇς Γαλλίαις, νῦν δὲ τοῦ Οὔρχουν, φάνητε! Εἴπατε ἐκ τοῦ ὕψους τῇς ἀγίας Πόλεων; τοις συγγρόνοις ἡμῶν ἥρωαις, ὅτι ὁ Αἰνδρεῖος δὲν ἔγκλείεται ἐντὸς τοῦ τάφου, καὶ ὅτι δικρένει μετ' αὐτὸν πλειόν τι ματαίς τινος φήμεται.

Οἱ μεγάλοι στρατάρχαι τῇς ἀρχαιότητος ἦσαν ἄξιοι προσοχῆς; διὸ τὴν Εὐλάβειαν αὐτῶν. Ὁ Ἐπαμεινώνδας, (α) ὁ σωτὴρ τῇς πατρίδος του, ἐνομίζετο ὡς ὁ εὐτελέστερος; τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ξενοφῶν, (β) ἐκεῖνος ὁ πολεμιστὴς φιλόσοφος, ἡτο τὸ πρωτότυπον τῆς Εὐσεβίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, τὸ ἀττίον ἐκεῖνο περιβάλλυμεν τῶν κατακτητῶν, ἐλογίζετο υἱὸς τοῦ Διός. Παρὰ τοῖς Ρωμαίοις δὲ οἱ ἀρχαὶ πάπται τῇς πολιτείας, δηλ. ὁ Κιγγινάτος, (γ) ὁ Φερίος, (δ) ὁ Ηπαύριος Κούρσωρ, (ε)

(α.) Ἐνδοξός Θρησκίος στρατηγός. Ἐξεδώθεις τούς Αἰγα-
δημαντίους τῶν Θριῶν, νικήσας εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.
Ἐπληγώθη θνατίμων; κατὰ τὴν ἐν Μαντίνειᾳ μάχην, ὅπου
καὶ κατέστρεψε τούς Δακοδαιμονίους.—(β.) Ἀθηναῖος στρατη-
γός, Ιστορικός καὶ φιλόσοφος. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 443 π.Χ.
Μαθητής τοῦ Σωκράτους παιδιότερον. Τηρεῖται δὲ στρατιώ-
της εἰς τὸν Σελιποννήσιακὸν πόλεμον. Ἐγένετο δὲ στρατηγός
διαδεχθεὶς τὸν Κλέαρχον.—(γ.) Lucius-Quintius Cincinnatus,
Τιμπάτος Ρωμαίος (460 π.Χ.) Δικτάτωρ, ἡλευθέρως τὸν πολιορ-
κούμενον ρωματίκὸν στρατόν, μετὰ δὲ 16 μῆνες παρεπήθη ἀνα-
γορεύεις ἐκ δευτέρου κατέστατε τὴν συναμοσίαν Σπειρίδου Μα-
λίου, μεθ’ ὃ ἀπεχώρησεν, ἐπιστρέψας μές πρότερον εἰς τὸν ἄ-
γρόν του καὶ ἀνοίγμενον πέπλαν ζωοβίδην.—(δ.) Fabius Maxi-
mus Verrucosus. Ἐνδοξός Τιμπάτος Ρωμαίος. Ἀνηγορεύθη
Δικτάτωρ νικήσας τὸν Ἀννιβέζον πρὸς δὲ ἐπωνομάσθη Cuncta-
tor Μελλητής. Ἀπέθανε τὸ 203.—(ε.) Papirius Cursor. Εἰ-

ὅ Αἰμιλίος Πατέλος (5) καὶ ὁ Σειπίων εἰς οὐδὲν ἄλλο
Ἄπτιζαν, ἢ εἰς τὴν θεότητα τοῦ Καπιτελίου· ὁ Πομ-
πίδος (6) προσέκινεν εἰς τὰς μάχας, ἐπικαλούμενος τὴν
θείαν ἀντιτίθεντος, ὁ Καῦτιχρ (7) ἐπειθῆμει νῦν ἔχη κατε-
γωγὴν οὐρανούθεν, Κάτιων (8) δὲ ἀντιχωνιστάς του ἦτο
πεπαισμένος περὶ τῆς ἀθηναϊκῆς τῆς ψυχῆς, Βρούτος (9)
δὲ δολοφόνος του ἐπίστευεν εἰς τὰς ὑπερφυτικὰς δυνά-
μεις καὶ Αἴγυουτος (10), διάκονος εὗτού, δεντεκάστιλευεν
ἢ ἐν δυνάμεστι τῶν θεῶν.

Καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν οὐκοῦ ἀπιστος ὁ ἡ-
ραιμάνιος Σίκαμβρος,(7) ὁ νικητὴς τῆς Ρώμης καὶ τῶν Γχ-
λατῶν, διτετοπίποτος πρότερον ποδῶν τούτους εργάσας
τὸ θερμέλιον τῆς Γαλλίας ἀντοχήτορος· Ἡτοῦ ἀπίστος
ὁ ἄγιος Αουγήρος,(8) (Αουγήρος ήτο); διατετράς τῶν βοσ-
κῶν ὁ σεβόμενος καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀπόστων; ὁ Δουγ-
κεστίνος δὲ τί; (v) ὁ Βογύζερδος; δὲ, ὁ ἀτρίμητος καὶ

τῶν γενναιοτέρων στρατηγῶν τῆς Ρώμης. Πεντάκις ἐγένητος ὁ Γαλατός καὶ διὸ Δικτάτωρ [332 ἔως 308 π.χ.] Τίτος ὁ Λιβίος παρατίθετε περὶ τοῦ στρατηγοῦ τούτου ὅτι γένοντο νῦν παρεχθῆντι πρὸς τὸν σύγχρονὸν τοῦ Ἀλέξανδρον. —Ιστ. Lueciius Emilius Paulus. Ρωμαῖος στρατηγός καὶ ὁ Γαλατός. —
ξ) Cnaeus Pompeius Magnus ἐνδοκήν στρατηγός· Ρωμαῖος.

πολές τοῦ Pompeius Strabo. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 106 π. χ. Ἐ-
τελέστης σταχυίς εἰς Αἴγυπτον κατὰ τὸ 48 π. χ. κατὰ δι-
ταχῆν Πτολεμαῖον ΙΒ Ὁ Κατσαρ ἐπιμάρψεις τούς φυκεῖς του.
— τ) Caius Julius Caesar. Εἴς τῶν περιφρυμοτέρων πολι-
τικῶν καὶ στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος Ἰταρίκος, γεννηθεῖς έ-
Ρώμης τὸ 100 π. χ. Διαγορεύεις ἐπὶ βίαιοι Δικαίωσις κατε-

τιον 44 π. Χ.—[θ.] Marcus Porcius Cato, Ἀνιγνησθή
Κύνουρ ήπο τῶν Ρωμαίων περὶ τὰ 187 π. Χ. Ἐν τῇ Ἑσου-
σίᾳ ἐκτέλεσε τὰ καθηκόντα του μετά παραδειγματικῆς αυτῆς
ροής; Γηράσας, κατέστη ὀμβλιχοῦς ἔγχροις τῆς Κερκυρᾶς;
καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τεχνῶν, [ι] Marcus Junius Brutus
μοτος; οὐάστης Σιριβίλλης, ἀδερφῆς τοῦ Καίσαρος; Εἰς τῶν δα-
κοφόνων τοῦ Καισάρος εἰς μάτην προσεπέθησε διὰ τα τοι-
ων μὲν τῶν καὶ γχρίτων νέα τῶν ἑκάστην πρὸς ἑαυτόν. Ήρι-
τούτου ἡ Ναπολέων θέλει. εἰς ἦν εἰτε toujours Brutus comme
l'ennemi des tyrans; eh bien! Brutus n' était qu'
un aristocrate; il ne tua César que parceque César voulait diminuer l'autorité du Sénat pour accroître celle du
peuple.—[ι] Gaius Julius Caesar Octavianus Augustus,
πρώτος Ρωμαῖος Αὐτοκράτορας γεν. τῷ 63 π. Χ. Επὶ τῇ Αὐ-
τοκρατορίᾳ του ἤκμασε ἡ Βιργίνιος, Ὁράτιος, Οὐδίος, Τέ-
τος, Αἴθιος, κ.λ. ἡ δὲ ἐποχὴ τοινόν θεωρεῖται ὡς ὁ γραπτοῦ
αιών τῆς Αατινικῆς φιλολογίας. Απέθανε τῷ 14 π. Χ. καὶ δι-
δύῃ τῶν τοῦ Τιβέριος.—[ι] Clovi γεννήθεις τῷ 466, ἀπέθανε
τῷ 511.—[μ] Louis IX, οὐάς Λουδοβίκου Η' τοῦ Λεοντοκάρ-
δου [Cour de-Lion] καὶ Δευκῆς τέλος ἐν Καστριας [blanche de
Castille], ἐγνωμόνη εἰς Poissy τῷ 1270 διεθέητη τῶν πα-
τέρων αὐτοῦ τῷ 1226, ὃν τὴν ἀντιδοκείαν τῆς μητρός του.
Απέθανε τῷ 25 Αἰγυπτίου 1270 Σ. M.

(v) Πρωταστράτωρ της Γαλλίας, γεν. το 1314 και τελευτ. τη 13 Ιουλίου 1380. Ο συγγραφέας ένταξε ωπονιτεται το άκολουθο συμβάν. 'Ο Duguesclin θελητε νά λαμπρύνη τιν άπογάρυρσιν του διά την αλώσεως τοῦ φρουρίου Randam (Chateau—Neuf—Randam) τό όποιον δι στρατάρχης De Sancerre φίλος του έποιερνει. Οι πολιορκούντες υπεσύζηταν νά

Digitized by srujanika@gmail.com

ἀνεπίληπτο; ἐκεῖνος ἵππότης; (ζ) τί δὲ ὁ γγραιδός στρα-
τάρχης τοῦ Μοντμορέσου, (θ) δι; τις ἔλεγε τὴν προσευ-
χὴν του (Chapelet) (π) ἐν τῷ μέτῳ τῶν στρατοπέ-
δων, ἦταν ωὐτοις ἀπίστοις; . . . Ω καὶ φόι, μαζίλλον θυμικ-
τιώτεροι, καθ'οὓ; ὁ Βασσονέτος; (σ) ἐπικνέφερε τὸν Τουρέ-
ννον (σ) εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας!

Οὐδὲν δὲ θεύματιώτερον τοῦ χρονικῆς; τοῦ χρι-
στικοῦ ή, ως. Οὗτος θεωρεῖται πάρα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ
προσττευομένου λχος ὡς πατήρ, ἡ τε ὑπερκτπίζων τὸν
έργατην καὶ τὸν κερπόν, ἀπομακρύνων τὰς ἀδικίας,
καὶ φινόμενος ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταπτάς ἄγγελος, ὑπὸ^{τοῦ}
τοῦ Θεοῦ σταλεῖς, πρὸς μετρίασιν τῆς ἐκ τοῦ πολέμου
ἀστιγος. Αἱ πόλεις ἀνοίρουσι τὰς θύρας των εἰς τὸν
μόνον ήχον τῆς δικαιοσύνης του, αἱ ἐπάλξεις πίπτουσι
πρὸ τῶν ἁστῶν τους εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ στρατιώτου,
καὶ τὸ εἴδωλον τῶν ἑθνῶν, συνενετοῦ τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν
μετά τῆς Εὐτγρελικῆς ἀγάπης. Η δικία του συγκινεῖ
καὶ διδάσκει, οἱ λόγοι του ἔχουσι τὴν χέριν ἐντελοῦς
ἐπλούσιότας, καὶ θευμάζει τις, εὔρισκων τοσαύτην
γλυκύτητα εἰς ἀθρωπον, συνειθίσμειον νὰ ζῃ ἐν τῷ
μέσῳ τῶν κινδύνων τοισιοτρόπως τὸ μέλι κρύπτεται
ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῆς δρυὸς, ητις κατεφορνησε τὰς κα-
ριειγίδας.

Ἄς συμπεράνωμεν λοιπὸν, διτὶ ὥπ' οὐδεμίκιν ἔποψιν
ἀθέτη ὀρέλει τὸν πολεμιστήν. (1)

Πλὴν ἡμεῖς δὲν βλέπομεν ν' ἀποθέξιν τὸν Ἀθετό μαλ-
αντὸν ὠρέζημος εἰς τὴν φύσιν οὐ εἰς τὴν κοινωνίαν. Εἴναι
τὸν Ηὔκοντα στρατιώτην κακόλοου ἐπὶ τοῦ δόγματος τῆς

εραδιώτιν, ἐν τῷ δέκατῳ γένεται οὐδέποτε πάθος. Οἱ Δουκετάτην εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἀπέβιτεν. Ὁ Φρούριος ἀρχῆς ὅστις εἶχε μετ' αὐτοῦ μόνον συνομολογήσει τὴν παράστασιν, μαθῶν τὴν εἰδηστιν, ἐπειθεὶς ὁ Ιδιος: ἐπὶ τοῦ φερέτρου οὐ πηγως τὰς κλεῖς τοῦ φρουρίου. Σ. M.

(5) Pierre du Terrail Seigneur de Razard, ιπποτής καὶ
ἄλικος στρατηγὸς τῶν Φάλλων, δοτεῖ ἐνεκά τῆς ἀνδρίας καὶ
ταθερότητος τοῦ γραμματέρας του ἐπεκλήθη Chevalier Sans
leur et Sans reproche ἐγεννήθη τὸ 1476, ἐφοεύθη δὲ τὸ
524. Σ. M

(ο) Mathieu Ier Montmorency, πρωτοστάτωρ της Γαλλίας, γεννήθεις το 1130, γόνος μιχ; τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ ἀριστοτέρων οἰκογενεῖσιν τῆς Γαλλίας Ἐνυμφεῖδη τῆς Aline, νόνης θυγατέρας Ἐρρίκου Α'. της Ἀγγλίας, ἐπειτα δὲ Ἀδελαΐδης; Σαβίνας, χήρας τοῦ Λουδοβίκου ΣΤ., καὶ μητέρα τοῦ Λουδοβίκου τοῦ νέου (Louis le Jeune). Ἀπέθανε το 1160 — πατέρας Chapelet (κομβολόγινον). Προσευχὴ παρὰ Απόστολούς τοῦ σαν «Πάτερ ξιμῶν» (Pater noster) καὶ «Θεοτόκος Παρθένες» (Ave Maria), ὅπους κόπους περιέχει τὸ τοῦ προτευχούμενον κομβολόγιον. (ρ) Ja. Benigne Bossuet, Ἐπίσκοπος Μελόδων [Μελίνης] ἥπτωρ, ιστορικός, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ εἰς τῶν πατρικούτεσσων συγγραφίαις τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη εἰς Dijon τό

1127 και ἀπέδονε τὸ 1704 [τ] Ἐγεννήθη εἰς Sedan το 1611
Ἐξεπιστεύθη τὰ στρατιώτικά παρὰ τῷ μητρός θείῳ του Μαυρί-
κῳ. Εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν οὓς ἔγινεν ἡ Γαλλία Ἀ-
πόθανε δὲ τὴν 27 Ιουλίου 1675. πληγεὶς ὑπὸ σφαλρας τηλεσθ-
ούσου εἰς την μάχην πλησίον του χωρίου Salzbach τῆς Γερμα-
νίας: Σ Μ

[τ] Ἡστριθή τίς ποτε, έτν αἴθος; κοινωνίζει δύναται νά δια-

[View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#)

ὑπέροχες; τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀθηναίας τῆς ψυχῆς, δι-
πετήρη, διοίδε, οἱ σύζυγοι οὐδὲν συμφέρον ἔχουσιν, δι-
πως, ὅτινα διπιστοι. Αἴ! καὶ πῶς, ἐπὶ παραδείγματος,
διηνυται τις νὰ φράνταισθῇ γυναικεῖς θεούς; . . . Τί; Ή-

λει ὑποτηρίξῃ τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σχλευσμένον κάλαμον, εἰ μὴ ή θρησκεία; . . . Τοῦτο τὸ ἁσθεντέστερον τῆς φύσεως ὅν, τὸ πάντοτε πρωτόδοκον τὸν Θάνατον ή τὸν ἀπώλειαν τῶν θελγάτρων του, τὸ ἐν μειδιάματι θυησικον, ποιης θέλει διεκτηράσαι, εἰ μὴ ή ἐπέκεινα τῶν ὅρων τῆς ἐφημέρου ὑπάρχεων; διεκβίνουσα ἀλπίς; — Ἀλλὰ, καὶ διὰ μόνον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὥραιαστης τις, ηγούνη ἀνάγκη νῦν θυντεῖσθίς. Ή περιφέτης, ή ὑποταγὴ, ή κεμψότης, ή ἀγάπη εἰσὶ θέληματα, & Οὐράνιος Πρωτοδυναμος ἀρχιτέκτων ἐπεδεψίλευσεν εἰς τὴν πρώτην μητέρα ήμῶν, ή δὲ φιλοσοφία καθίσταται πάντη ἀνίσχυρος τοιούτων χρήτων.

Διὸς, ἡ γυνὴ, ὅτις ἔχει ἐμφύτον τὸ ἔνστικτον τοῦ μυ-
στηρίου, ὅτις ἀδύναται καλυπτομένη, ὅτις δὲν φρεροὶ¹
ποτὲ, ἡ τὸ ἥμισυ τῶν χρέων καὶ στοχασμῶν της,
ὅτις δύναται νὰ μακτευθῇ, οὐχὶ δύμως καὶ νὰ γνωσθῇ,
ὅτις, μάτηρ τε καὶ παρθένος, πλήρης ἐστίν ἀποκρύ-
ψιν, ὅτις ἀπτάτῃ κυρίως διὰ τὴν ἄγνοιάν της, ὅτις ἐ-
πλάσθη διὰ τὴν ρεστὴν καὶ τὸ μυστηριώδεστέρον αἰ-
σθημα, τούτεστι, τὴν αἰδὼ καὶ τὸν ἔρωτα, αὔτη, λέ-
γω, ἡ γυνὴ, ἀποστρεφομένη τὸ ἄδυν ἐμφύτον τοῦ φύλου
αὐτῆς, θέλει τολμήσει διὰσθενοῦς καὶ αὐθάδους; χειρὸς
νὰ μετακινήῃ τὸ τὴν θεότητα καλύπτον πυκνὸν πε-
ριπέτασμα! Εἰς πολὸν νομίζει διὰ ἀρέτης δι' ἔκείνης
τῆς οὐροσύλου προσπεκθεῖς; Νομίζει δτι, μιγνύουσα
τὰς γελοίας βλασφημίας της καὶ τὴν ματαίχν μετα-
φυσικὴν αὐτῆς μὲ τὰς ικτάρχες τοῦ Σπινόζα^(α) καὶ τὰ
σοφίσματα τοῦ Βαῦλου, ^(β) διδει ἡμῖν μεγάλην τινὰ

τηρηθῆ. «Οχι περιττότερον, ἀπελειθή, δοσον σωρὸς θέματος, τὰν ὁποίαν οὐδεμία ίλλη ἐνόψει. Τοῦτο μόνον ἀποδεικνύει τὸν κινδυνό, τῇ; ιδεῖς;» Οπως ἔχῃ τις ίδεξαν τοῦ ἑξαγοροῦν, τὸ διποτον Υἱολένειν ἐπιφέρει ή πραγματικότης (εὐτυχῶς ἀδύνατον) τοιαύτης ὑποθέσεως; ἀρκεῖ νῦν ρίψωμεν ἐν βεβεμά εἰς τὰς κοινωνίας ἐκείνας, αἵτινες κατ' ἐποχὴς διέρρηξαν τὸν Θρησκευτικὸν ἐνοῦντας κύτας δεσμόν. Εν τούτοις καὶ κατ' ἐκείνας τὰς ἐποχὴς αἱ κοινωνίαι αὔται διετήρουν λειφάνια τινα τῇς πίστεώς των, ἔτινα τὰς ὑπετηρίζουν καὶ ἐχρησίμευον εἰς αὐτὰς ὡς βάσις. Τι θέλειν ἀκολουθήσει ἐάν πεπτα Θρησκεία ἐξείληπεν ἀπό τῆς κοινωνίας; — Τι ἀκολουθεῖεν εἰς τὸ σῶμα, δοταν ἐκλεπτη ἡ φυγή; — Θάνατος, σῆψις καὶ ἀπασύνθεσις. Σ. M.

(υ) Βενέδικτος Σπινόζας φιλόσοφος: κατήγετο ἐκ τίνος λογοτεχνικῆς οἰκογένειας ἐκ Πορτογαλλίας. Ἀρησάμενος τὴν θρησκείαν τῶν γονέων του, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἐρημον, ὅπου ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν κατατκευήν ὑπτιων ὑὲλων καὶ εἰς τὴν μελέτην. Κατ' ἄρχήν ὁ παῦς τῆς Καρτεσιανῆς φιλοσοφίας, μετὰ θάρρους διηρμήνευε πάντα τὰ ἔκμετρα πορθματ, ἀπέρ ὁ Μαλεβράγχης ἀκροθιγώς μόνον ἐπέψυχε, καὶ ἐπενόησε σύστημα πανθεϊσμοῦ, ἐν τῷ παρεδέχετο μίαν ἀπειρον οὐτίαν μόνον τὸν Θεόν. Ἐγεννήθη τὸ 1632 καὶ ἀπέθανε τὸ 1677. Σ. Μ.

(φ) Περίφημος κριτικός. Καθηγητής της φιλοσοφίας ἐν Sedan κατέ τὸ 1675. Κατέργυεν εἰς 'Ολλανδίαν ἔνεκα τῷ >
KORINNA PERIODA. ANAG.

Journal of Health Politics, Policy and Law, Vol. 28, No. 4, December 2003
ISSN 0361-6878 • 10.1215/03616878-28-4 © 2003 by The University of Chicago

δέντι περὶ τοῦ πνεύματός της. Ἀνχρησιόλως αὐτὴ προ-
θεται νὰ ἔκλεξῃ σύζυγον πλὴν, ποιος ἀνθρώπος
κίσθητο; ηθελε συγκοινωνήσει μετ' ἀσεβῶν; παρακοι-
ου;

“Η ἀπίστος σύζυγος σπανίως φροντίζει περὶ τῶν οἰκηκόντων της” εκτά τὸ διάστημα τοῦ βίου της, ἡ ἀπέττεται περὶ ἀρετῆς, χωρὶς νὰ πρᾶξῃ αὐτὴν, ἡ ἐκληροῦ τὰς ἐπιθυμίας καὶ εὐχριστήσεις της ἐν τῷ τοῦ θέσμου στροβίλῳ. Ἐγειρεννὴν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ψήλην ἀσταθῆ, καὶ ἡ ἀπίδιξ τὴν κατεβίθρωτες μὴ γούστες δὲ οὔτε Θεὸν, οὔτε οἰκισκὰς ἐνεχγολήσεις, ὁδὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὴν ἄδυτον τοῦ βίου της. — ‘Αλλ’ ἡ τῇ ἐκδικήσεως ἡμέρᾳ ἥγγικεν, ὁ καιρὸς πληγάζει, ἔγων τὸ γῆρας ἀπὸ τῆς χειρὸς! Τὸ πολιόν, κευφός τε καὶ πεπηγός τὰς χειράς φάσμα ἴσταται ἐπὶ τοῦ αταράλιου τῆς κατοικίας τῆς ἀπίστου γυναικὸς, ἡτις λέπουσας αὐτὸς κρυψάζει. ‘Αλλὰ τίς ἀκούει αὐτῆς; ‘Ο σύζυγος; ἀλλ’ οὐδεὶς ὑπάρχει εἰς αὐτὴν τοιοῦτος, ἀποακρυνθεῖς ἥδη πρὸ πολλοῦ τοῦ θεάτρου τῆς ἀτυμίας ου. Τὰ τέκνα; ἀλλ’ αὐτὰ οὐδέλλως καθδονται τῆς μηρός των, διαφθιρέντα, ἐνεκκαὶ ἀσεβοῦς; ἀνατροφῆς καὶ οὐ μητρικοῦ παρεπαδείγματος. Τείνει ἡ ἀθλία τὰ ὅρατα εἰς τὸ πηρελύθον, ἀλλὰ δὲν βλέπει ἡ ἐρημίτιν, που αἱ ἀρεταὶ της οὐδὲν ἔχνος ἔνετύπωσαν!... Καὶ οὗτος τὸ πρώτον ἡ τεθλιμμένη διάνοιά της ἐνατενίζει δὲ τὸν οὐρανὸν, ἐπέρχεται δὲ ἡ ἐπίγνωσις τοῦ πόσον θελεν εἰσθαι τερπνότερον, ἐάν εἴχε θρησκείαν τινά! Ανωφελῆς πόθος! Ἡ ἐσχάτη τιμωρία τῆς ἀθετῆς ἐν ὅ κόσμῳ τούτῳ ἐστιν ἡ ἐπιθυμία τῆς πίστεως ἀνεπιτυχίας. ‘Οσχεν πηρὰ τὸ τέρμα τοῦ σταδίου γνω-ΐζῃ τις τὰ ψεύδη νόθου τινὸς φιλοσοφίας, διταν τὸ ὃ δὲν, ὡς τις μοιράξις ἀστήρ, ἀρχηται νὰ ὑψοῦται

πει του ορίζοντος του οχνατού, τοις επινομέ-
λά έπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεόν, πλὴν οὐ κέτει λαϊρός,
τε τοῦ πνεύματος, ἔνεκκ τῆς ἐκ τῆς ἀπιστίας ἀπο-
τηνώσεώς του, ἀπορρίπτοντος πᾶσαν πεποίθησιν. "Ω!
τόσον σκυθρωπή τότε ή ἀπομνωπις, δταν ὁ Θεός καὶ
ἴ ἀνθρώποι ἀπομακρύνωνται συγχρόνως! . . . " Η ἀπί-
τος αὔτη γυνὴ ἐκπνέει εἰς τὰς χεῖρας μισθωτῆς τινος
οσοκόμου, ή ἀνδρός τινος, ἀποδιάσκυντος τὰ δεινά της,
καὶ οἵτις ἐνόμισεν δι τὸ ἀντέτυχεν εἰς τὸ νόσημα πέρχε-
τού δέοντος. Πενιχρόν τι νεκροκράζεσθαντον ἐγκλείει δι-
λόκληρον τὴν δυστυχῆ! δὲν διεκρίνονται κατὰ τὴν
ἐκφορὰν ταύτης οὔτε θυγατέρες λυσίκομοι, οὔτε γαμ-
βροί, οὔτε θρηνοῦντες ἔγγονοι! ἀρμόζουσα εἰς τὴν εὔτε-
ρην μητέρων συνοδεία, ήτις, τῶν ιερέων ψχλλόντων καὶ
τοῦ λαοῦ εὐλογοῦντος, παραπέμπει αὐτὴν εἰς τὸν τά-
φον. Ἰσως ἄγνωστός τις οὖδε, οἵτις ἀγνοεῖ τὸ αἰτηρὸν
μυστήριον τῆς γεννήσεώς του ἀπεντάξ κατὰ τύχην τὴν
ἐκφορὰν, ἐκπλήσσεται δὲ διὰ τὴν ἐγκαταλείψιν τοῦ

Θρησκευτικῶν του Ἰωαννίν (1680). Εγγύηθη το 1647. ἀπέθανε το
1706. Σ. Μ.

φερέτρου τούτου, καὶ ἐρωτᾷ περὶ τοῦ διόμυχτος; τῆς νεκρᾶς του; πορευόμενους ὅπως ὁ ψωτὸς εἰς τοὺς σκάλην τὰ πρὸς χρόνου ὑποτρχθὲν αὐτοῖς πρὸς τὴς ἀθέου γυναικὸς πτῶμα! — Αλλὰ πόσον διάφορός ἐστιν ἡ πύγη τῆς αὔτεροῦ; γυναικός! Αἱ ἡμέραι τῆς περιβάλλονται ὑπὸ χρᾶς, ὁ βίος; τῆς εἶναι πλήρης ἀγάπης, . . . διεύγης τῆς, τὰ τέκνα της, οἱ ὑπέρεται τῆς τὴν σεβονται καὶ τὴν ἀγαπῶσιν, ἀπαντεῖς; ἀναβέτουσιν εἰς αὐτὴν τυφλὴν ἀμπειστούντην, πιστεύοντες πεποιθέτως εἰς τὴν Πίστιν ἔκεινης, ἡτις πιστεύει εἰς τὸν Θεόν της. Η πίστις ταύτης τῆς Χριστιανῆς ἴσχυροποιεῖται διὰ τῆς εὐτυχίας της, καὶ ἡ εὐτυχία αὐτῆς διὰ τῆς Ηστείας της. Ηστείας δὲ εἰς τὸν Θεόν εὕτα εὐτυχής, καὶ καθίσταται εὐτυχής εἰς Θόλον πιστεύουσι!

Αρκετὸν μήτηρ νὰ ἔη τὸ τέκνον της ὑπομειδῶν, διπώς πεισθῇ περὶ τῆς πραγματικότητος ὑπερτάτης τινὸς Εὐδικιμονίκης, τῆς ἀγνούτητος τῆς Προνοίας; δεικνυόμενης ἐξ ὀλοκλήρου ἐν αὐτῷ τῷ λίκνῳ τοῦ ἀνθρώπου. Οποιος συγκινητικός; συνδυασμός! Ταῦτα δὲν ἥθελον εἰσθεῖ ἄλλο τι, παρὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναποθήτου ὅλης; Τὸ βρετανόλιον γενιάται, διμασίδες ἀναδείκνυται πλήρης, τὸ δὲ στόμα τοῦ νέου διετυμόνος ἔστιν ἀσπλόν, ἵνα μὴ βλάψῃ τὸ ποτήριον τῆς μητρικῆς τραπέζης αὐτῶν, τὸ δὲ γίλκη καθίσταται θερπτικότερον ἀπογλυκτικής, ἢ δὲ θυμυκάς ἐκείνη περγάτης τραχίνεται. Αὕτη, ἡ τοσοῦτον ἀδύντος γυνὴ, ἀπέκτησεν οἵρυντος δυνάμεις, διὰ δὲν δεκνυται ἀνωτέρω τῶν πόνων, εἰς; μετὰ βίτης ἥθελεν ὑποστῆ ὁ εὐρωτάτος τῶν ἀνθρώπων. Τὶ δὲ τὸ ἀρμυνίζον αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, κατ’ αὐτὴν ἔσειν τὴν στιγμὴν, καθ’ ἦν τὸ νήπιον ἀπειτεῖ τὴν συνήθη τροφήν; Πόθεν τὴ πρόερχεται ἡ δραστηρίτης αὐτῆς, ἣν οὐδέποτε πρότερον ἔσχε; Πῶς ψεύει τὸ τρυφερὸν τοῦτο ἄνθος, χωρὶς νὰ τὸ βλάψῃ! Αἱ περιποιήσεις τῆς φαίνονται καρπὸς πολυχρονίου πείρας, καὶ ἐν τούτοις τότε πρῶτον ἔγενετο μήτηρ! Ο ἐλάχιστος θύρυσος ἐτάρχεται ἄλλοτε τὴν περθέντον νῦν δὲ ποικὶς ὅπλα, πυτοὶ κερχυνοὶ, ποικὶς κίνδυνοι ὑθέλουσιν ἐκπλήξεις τὴν μητέρα; Αλλοτε ἡτοις τροφὴν λεπτὴν, ἐνεδύστο ἐπῆθη πεγαλοπρεπῆ, ἐκοιμάστο ἐπὶ πυκνῆς στρωμάτης, ἢ δὲ ἐλάχιστη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐνόχλησιν αὐτῇ προύξενει· ἀλλ’ ἡδη οὐδὲν ἀποστρέφεται, οὕτε τὸν πιτύριον ἄρτον, οὕτε τὸ ρκάνδες ἱμάτιον, οὕτε τὸν ἀπλῆν δράκη ἀγύρου· ἀλλ’ οὕτε ἐνοχλεῖται εἴτε ὑπὸ τοῦ ὑετοῦ, εἴτε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἐνόσω κατέχει ἐν τῷ ἔσυτῃς μαζῷ ῥάνδες γάλακτος; πρὸς γαλούχησιν τοῦ ὑπομεχίου τέκνου της, καὶ μεταξὺ τῶν ρκῶν τῆς τεμάχιον τι μανδόν, διπώς τυλίξει αὐτό!

Τούτων οὕτως ἔχοντων, θὰ ἡτο τις πολλὰ ἴσχυρογνώμων, μὴ ἐντερνίζομενος τὴν μερίδα, εἰς ἣν οὐχὶ μόνον διάργος εὑρίσκει τὰς πλείστας τῶν ἀποδείξεων, ἀλλὰ καὶ ἡ ηθικὴ, καὶ ἡ εὐτυχία, καὶ ἡ ἐλπίς, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔμφυτον μετὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ψυχῆς ἀνάγουσιν ἡμᾶς φυτικῶς· διότι, ἐὰν ἡτο ἀληθής, ὡς

τούντι ἔστι ψυδὲς, ὅτι τὸ Πνεῦμα κεῖται ἰσοτάθμιον μεταξὺ Θεοῦ καὶ Ἀθέτης, ἀναρριθόλως ἡθελει κλίνει πρὸς τὸν πρῶτον, ἀτε δὲ ἔτερος τοῦ ἡμίσους τοῦ ἔντοτος του, ὃ ἀνθρωπος προτεπτιθησον ἐπὶ τῆς θείας πλάστηγος δόλον τὸ βάρος; τῆς καρδίας του.

Θέλει δὲ πεισθῇ τις περὶ τῆς ἀληθίας ταῦτας ἐξετάζων τὸν τρόπον, δι’ οὐ ἡ τε ἀθελεῖ καὶ ἡ θρησκεία προσχίνουσιν εἰς τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν.

Ἡ θρησκεία δὲν ποιεῖται χρῆσιν, εἰμὴ γενικῶν ἀποδείξεων, δὲν κρίνει ἡ ἐκ τῆς τάξεως τῶν Οὐρανῶν, ἐκ τῶν παντὸς νόμων, δὲν παρατηρεῖ, ἡ τὰς χάριτας τῆς φύσεως, τὰ καταγορευτικὰ ἔνστικτα τῶν ζώων καὶ τοὺς μετὰ τοῦ λογικοῦ ζώου συνδυασμούς αὐτῶν.

Ἡ δὲ Ἀθέτη ἐκ τοῦ ἐναντίου οὐδὲν ἔσερον προβάλλει, εἰμὴ ἀποτροπίους ἐκχιρέτεις, δὲν βλέπει, ἡ ἀταξία, ἔπειτα, ἡρχίστεις καὶ βλαπτικὴ ζωή, καὶ ὀσκεῖται ἐπειδή μεν νὰ κριθῇ ὑπὸ τὴν ἐλύνη, ἐρωτᾷ τὰ ἔρπετα καὶ τὰ ἔντομα, διπώς ταῦτας εἰσθετικής αὐτῶν παρατηρούσεις, ἀπέφερε, δύναται ἐκ πρώτης ἀπετερίσεις, νὰ ἐμπνεύσῃ μόνον πολιτικὴν ἀκολασίαν, κτηνῶδεις ὄρμας, καὶ τὸν παντελῆ σύγχισιν τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Αλλὰς ἡ «Κόρινθα» σεβομένη τὰς θυμήρεις αὐτῆς ἀναγνωστρίας, δρεῖται μόνον νὰ ἐφορῇ ἐπὶ τὴν διαπλάσταις αἰσθημάτων ὑγιῶν καὶ ἀσφαλούς; θηικής, μὴ ἐκβικχεύουσα τὴν πανηρον αὐτῶν καρδίαν διὰ δομοίων παρατηρήσων ἰστορικῶν παρατητάσων, αἵτινες διεγέρουσιν οὐχὶ τὸν θρησκευμόν μετά τῆς συγκινήσεως, ἀλλὰ τὴν φρίκην μετά τῆς ἀποστροφῆς. Εν ἐπιμέτρῳ, οἱ ζωηροὶ χρωστήρες διὰ τῶν οὐρώντος γάλλοις ἀριστοτέχνεις, οἵτινες Θέρσος, Δουμᾶς, Γκιζώτος, Λαχαρτίνος, Ούγώ καὶ ἄλλοι, ἀπεικόνισαν τὸ γενικὸν τούτο συμβόλινης τῆς ιστορίας τοῦ κόσμου, εἰς τίνα δὲν δικτελοῦσιν ἐν μέρει γνωστοῖς; Τούτων οὕτως ἔχοντων, δὲν ἐπιχειροῦμεν διὰ τῶν κατωτέρων νὰ ἐκθέτωμεν τι δλῶς ήμέτερον, ἀλλ’ ἐξ διωρίσεως αὐτῶν ἀποστροφῆς. Εν ἐπιμέτρῳ, οἱ ζωηροὶ χρωστήρες διὰ τῶν οὐρώντος γάλλοις ἀριστοτέχνεις, οἵτινες Θέρσος, Δουμᾶς, Γκιζώτος, Λαχαρτίνος, Ούγώ καὶ ἄλλοι, ἀπεικόνισαν τὸ γενικὸν τούτο συμβόλινης τῆς ιστορίας τοῦ κόσμου, νομίζομεν διὰ διαγγραφῆς, διὰ τῆς οδρονοφορίτιδος αὐτοῦ φαντασίας, θηλησης μᾶλλον νὰ ἰδεντικής καὶ ἀπειροποίησης, τίνη νὰ ἐπογυμνώῃ τὴν αἰμοσταγή αὐτῶν καρδίαν· τοσοῦτον αὐτέται εἰσιν ἀργηηρέαι, διὰ ημιατικήν καὶ προβληματώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Ρωμαῖον Βροῦτον καὶ τὸν Μάριον, ἐπὶ τοσοῦτον ἀντιστροφῆς τοῦ διαρρήστη, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Ρωμαῖον Βροῦτον καὶ τὸν Μάριον, ἐπὶ τοσοῦτον ἀντιστροφῆς τοῦ διαρρήστη, λ. χ. τὸν Ούτικον καὶ τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ αὐτὸν, ήρωας ή δάμιον. «Η παράβλεψις τῆς ιδίας νεότητος, ἐπάγγει, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μεγάλης συγκινήσεως αὐτῶν παρατητώδεις. Ενῷ ἀποδέχεται, λ. χ. τὸν Ροβεσπιέρον ἐν πολλοῖς ὡς θηριόμορφον τέρας, ὑπερρχοντίσαντα τὸν Κρόμικλ, ὥστε ἀδυνατεῖ τις πότερον νὰ νοήσῃ α

πι-την. Ὁ Λαζαρίνος, δις γνωστὸν, σπουδαῖον διεδρχόμενον πρόσωπον καὶ ἐν ταῖς πολιτικαῖς συζητήσεσι, συντένας οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Η εὐγλωττία του ἐκήλει τὸ ὄν, παρέσυρεν, ἐνεθουσίᾳ οὕτω δὲ οἱ φίλοι αὐτοῦ, γοντευθέντες ὑπὸ τῶν λόγων του, ἀπεκάλεστον αὐτὸν χαριεντίζομενος «χερούθειμ κοινοθουλευτικόν». Φέρε δὴ, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μεγίστου γάτου ἵεροφάντου, πρὶν ἡ ἀνεγέρσιωμεν τὴν αὐλαῖαν τῇ; προκειμένης σκηνῆς, ἐθέσαμεν τὰ προπαρασκευάσαντα αὐτὴν αἴτια.

A-

Ἐπάρχουσιν ἀντικείμενα ἐν τῇ φύσει ὡς καὶ ἐν τῇ
ἱστορίᾳ, ἃτινα δὲν δύναται τις προσηκόντως; νὰ ἔκτι-
μάτῃ, εἰμὴ ἀφιστάμενος αὐτῶν. Ταῦτα εἰπεῖν ἀπογίτα
τὰ μεγάλα ἱστορικά γεγονότα, ἃτινα συμβούντων ἐπὶ¹
τῆς ἐπιγένεως σκηνής. Ἐν αὐτοῖς διορθώμεν μὲν ἐνεργοῦ-
σαν τὴν ἀρχατον χείρι τοῦ Θεοῦ, η σκιὰ δύως κύτης
ἀποκαλύπτει ἡμῖν δ, τι ἐπιτελεῖ. Ἐν ἀρχῇ τὰς μεγά-
λης ταύτης ἐπαναστάσεως, δοσοὶ ἡδύναντο νὰ διτδωπι
τὴν μυστηριώδη αὐτῆς ἔννοιαν, προηστάθμησαν διει-
τη ἔμελλες νὰ ὑποδειξῇ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει τὴν ἐμ-
φάνισιν τῆς δημοκρατικῆς ιδέας καθόλου, ητις βραδύ-
τερον θὰ ἔνεσσηριοῦτο μετὰ πάσης ἐπικρατούσης κυρε-
νήσεως. Οἱ ἡγέται δύως αὐτῆς, ὑπεριψώσαντες τὴν
ἀρχὴν τοῦ κράτους εἰς βραχὺ μὲν δύοισιν τῇ ἀρχῇ τις Ρώ-
μη, τῇ Αἰγύπτῳ, τῇ Σινικῇ καὶ ἄλλοις ἀνατολικοῖς λα-
χοῖς, ἐν τοῖς τὸ ἄτομον ἀπεκλείστο πάστοις αὐθυπερβάσε-
σι καὶ διετέλει ἐχθρικὸν καὶ ὑποπτον, ἀπαντεῖ δὲ η πρω-
τοβουλίζ ἀφίστο τῷ κράτει, δὲν ἀνίδρυσαν ἐν ἀρχῇ
εἰμὴ κοινωνίκων δυοῖσιν τοῖς λαοῖς τούτοις. Βραδύτερον
αἱ πολιτικαὶ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης ιδέαις ἐκκαθι-
ρισθεῖσαι ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ προγνενεστέρου ἀπονε-
νκρωμένου κόσμου, ἐνεργήσανταν τὴν πνοὴν αὐτῶν ἐπὶ²
τῆς μελλούσης τύχης³ τῶν λαῶν, ἐντακλάζοντει ἐπὶ τοῦ
κοινωνικοῦ αὐτῶν βίου δύναμιν, ητις μεγάλως ἐπανήρ-
γησε ἀναλόγως τοῦ βραχὺ μὲν τοῦ πολιτισμοῦ ἐνδὲ ἐκά-
στου, ἐπὶ τῇ ταχείᾳ ἐκπληρώσει τῶν ἵερων τέρων καὶ δι-
καιών αὐτῶν πάθων.

Ο Χριστιανισμός, εὑρὸν ἄποκτα τὸν πρὸ αὐτοῦ κόσμου ἀσθενῆ, αἰχμάλωτον καὶ δυημέραι καταρρέοντα, ἀνύψωσεν αὐτὸν διὰ τῶν τριῶν λέξεων, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἴσοτητος καὶ τῆς ἀδελφότητος. Τὸ δόγμα τοῦτο κατέλαβε μόνον ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν βάσην τῆς ψυχῆς τῶν λαῶν, καθότι, ἀσθενέστεροι ὅντες, οὐδὲλλοι ήδύναντο νὰ ὑπερχρεώσωσιν ἔκυτον; ἀπὸ τῶν δρισταμένων πολιτικῶν δεινῶν. Ἐρειδόμενοι δὲ οἱ δεπόται καὶ κατακτηταὶ ἐπὶ τῆς αὐθικρεσίας αὐτῶν, καὶ τῆς ἀσθενίας τοῦ δεδομένου πλήθους, προσεπάθουν ἵνα ὅσον οἶον τε δολιώτερον καταπίεσθαι καὶ καταθλίψωσιν αὐτούς. Τὸ θεῖον τοῦτο τοῦ χριστιανισμοῦ δόγμα, δειλὸν, λειπόψυχον καὶ ἀσπαζόν, κατέλαβεν, ὡς ἐρέθη μόνον τὰς ψυχὰς, οἱ δὲ λαοὶ ἐνκυρώντες προσεδόκων τὴν στιγμὴν, καθ' ἥν τοῦτο, ματαιοῦν πᾶσαν σιδηράν ἐμφραγὴν, ἔ-

πολιτική κατάστασις τῶν λοιπῶν λχῶν τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἐνταῦθι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, πιεζόμενον τὸ τὴν πέδην δμοίων ἀποτροπήν προλήψεων, καὶ απαδύναστευόμενον ἔνθεν μὲν ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, ἔνθεν δὲ ὑπὸ τοῦ ἱεράτειού καὶ τῶν εὐγενῶν, ἀνέμενον τὸν τὴν κατάλληλον εὔκαιριαν, διποτεῖς δύνηθη νὰ ἀστινάξῃ τὸν δούλειον ζυγόν, τὸν βρέφοντα ἐπὶ τούτους αἰώνας τὰ στήθο του, καὶ νικηφόρον καταχρηστήριψη τοὺς χθὲς καὶ πρώην ὑδρίστας του. Ἡ ἡμέρα ὅτι ὁρειλεν ἀνυπερθέτως, νὰ ἐπέλθῃ, διότι διημέραι αἵσταται ἀλήθειας ἀδιεφιλονείκητος διτὶ οὐχὶ ἴδιος ποτε καὶ ἀρίστος εἰμαρμένη, ἀλλ' ὅρθη εὐδουλία, ἵσκουμένη μετὰ τῆς δεούτης περινοίας, μονιμοποιεῖ ἀ τῶν θνητῶν. Ἀπαντεῖς οὖν ὕστερον νὰ προσδοκῶστιν γοις οὗ οἱ ἀπεξηραμένοι οὐλάδοι τῶν ὑφιστάμενων προτίψεων, ἀρέχυτῶν κατατρέψαντες, ἐγκεντρίσαντι νέχις οὐνάμεις τοὺς λχοὺς καὶ ἀρψινίσαντιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ πικεμένου ληθάργου. Ἡ ἀρχαιότης βρίθει τοσούτων τολιτικῶν ἀναστατώσεων, αἵτινες ἄρδην μετέβαλον ἡν πατροπαράδοτον πολιτικὴν τῶν ἔθνων. Ἐκάστη δὲν καταστροφῶν τούτων συμπαρέσυρε τὰ ἐρείπια τοῦ δην βιοθανοῦς κόσμου, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ μεταδώσῃ νέχις ὥπυρος πολιτικοῦ καὶ ἥθικου βίου. Ἡ Ἀνατολὴ, η Λινική, η Ἀγγυπτος, η Ἑλλὰς καὶ η Ρώμη ἔθεσταντο οικύτες ἀναγνωνήσεις, προσκλούστηκε ἐκ τῆς πολιτικῆς οὐδέποτεν συπεδόνος, ὡς ἐπὶ τοὺς καὶ η Δύσις, ἥπατη δρουστικὴ θεοκρατία ἀντικατέστησε τὴν λατρείαν καὶ τοὺς οἰκεῖους τῶν Ρωμαϊκῶν. Σύμπτης σχεδόν δι πεποιητικένος κόσμους τῆς ἀρχαιότητος, κατατρυχόμενος καὶ τένων ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούστης πολυθεῖτος, ἀνηγέρθη μοθύμως ἐν τῇ κραυγῇ τοῦ Κωνσταντίου, διτὶς ἀνηγγείλεις καὶ ἐπιστυποίησεν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ἃς ἐτεζήτει. Τότε κατεσύντριψθη, δικανὴ δρμητικοῦ λαϊκοποιοῦ, καὶ νυοὶ καὶ ίδεις καὶ ἐπικρατοῦσαι ἰεροτελεῖσθαι, τὸ πλῆθος ἔτερος μὲν καὶ ἐτίμη, ἀλλὰ πλειστοὶ ὑπηρῆται δικαίαις ἄνδρες, ἐννοήσαντες δόπτον δι αὐτῶν ταπεινοῦντο, εἶχον ἀποστραφῆ. Τοιάντη ὑπῆρξεν ἡ ἀπαρχὴ τῆς μεταδόσεως τῶν νέων τοῦ Χριστιανισμοῦ δεῶν ἐπὶ τοῦ τότε γεγγραύστος κόσμου. Οὗτος, ὡς τολλάκις ἐρρέθη, ἐπούπει ἀνέκκθεν τὴν ἐντελῆ γειράτησιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν φύλων, τὴν ἴσοτητα τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, καὶ τὴν πλειθερίαν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ πολιτεύεσθαι. Ἀλλ' ἡ ξεθοιλικὴ Εὐρώπη, ἐμπνεούμενη εἰσέτι ἐκ τῆς παχετῶδους τονοῦς τῶν πρὸ αὐτῆς χρόνων, προσεπέχει παντὶ σθένει νὰ εκταπνῇ τὴν ζειδώρον αὔρα τῆς ἐλευθερίας. Τὸ δίκαιον τῶν δεσποτῶν, ἐρειδόμενον ἐπὶ τινος μυστηρίου, ἐλεγον τοις κατέρχεται ἀγωθεν «ἐλέωθε θεοῦ». Ἡ δύναμις καὶ ἡ πίστις ἐπὶ αὐτῶν, ἐκρίνοντο θεῖα, η δὲ εὐπίθεια τῶν λαῶν ἵερα ἐντεῦθεν οἰκδύποτες ἐκδήλωσις πνευματικοῦ θεοῦ ἐλογίζετο βλαστρητική, μόνην δὲ δρετὴν ἑθεώρουν τῶν δουλείαν· οὕτω δε οἱ λαοὶ ἐκυβερνῶντο μόνον διὰ τοῦ φεύδους καὶ τῆς ἀνομίας, εἰσχωμένοι ἐναλλάξ εἰς τὰ ἀνήλικα σκότη τῆς Μεσογειακῆς γυντίδης, εἰς ḥν οὐδέ-

XPONIKA

(Φερέραντζιος—Μάκης).

16

Εἶναι ἀληθὲς; ὅτι εἰς τὰ εὐτυχῆ ταῦτα κλίματα, ὑπὸ τὸν ὄρχειον καὶ γλυκυρέντα οὐρανόν μας, ὁ γεινεῖ δὲν έξι: διαρκῆτην καθέδραν του, ή δὲ νίκη του εἶναι ἐρήμωρος καὶ ἀσθενής; ἀνέψολος καὶ διαυγῆς εἶναι δὲ οὐράνος; ὁ θηλος ἀντατέλλει ἐνδεδύμενός πάσσας τέλος ἀκείνης αὐτοῦ, πάχυντα ἔλεφοράς ἀνέρχεται ἐπ της γῆς; Ή: χλόης ἀρτιφύτης καλύπτει, καὶ πτηνῶν γλυκερθύγγων ἀκεύονται κελαχθήματα. Τοιούτος παρηλθεν δόλος σχεδὸν δὲ γειμών. Ήδη εὑρισκόμεθα περὶ τὰ μέσα τοῦ ποώτου ἔχρινοῦ μηνὸς, τοῦ Μαρτίου, εἰς οὓς τὸ μειδίχρια τὰ δένδρα ἀνθοῦσιν, οἱ λειμῶνες καλύπτονται ὑπὸ χλόης καὶ θαλπωρῇ ζωογόνος ἀπτυνταχοῦ διαχύνεται συνελόντ' εἰπεῖν, κατὰ τὸν Μελέχενδον.

Χειματος ήγειρόντος ἀπ' αἰθέρας οἰχομένοι,
Πορφυρὴν μειδῆς φερκυθίος ἔσρος ὥρη,
Οἱ δὲ λειμῶνες γελώστιν ἀντοιουμένοι σάδοι.

*Αλλὰ τὶ ἐνδιαφέρουσιν δῆμος; πάντα τεῦται, ὃ φιλοτεῖ δεῖς ἀναγνώστριχι; Ηλίῳ δὲ τις δὲν εἶναι ἔρως καὶ συρρής, τρυφερότης καὶ αἰσθητικαί εἶναι δι' ὑμᾶς ἀντικείμενον ὅχληρὸν καὶ μονότονον. Τι λοιπὸν νῦν σας εἴπω; Περὶ ἔρωτος; Οὐχίς καθόσον εἰς τὸ περὶ ἔρωτος κεράλκιον πάντες ψεύθονται· διτεν τις συζητῇ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, εἰς ἀνὴρ τυγχάνει οὗτος εἴτε γυνή, δὲν ἐκρόξει εἰλικρινῶς τὰ αἰσθήματα καὶ ἰδέεις του, ἀλλὰ σκέπτεται συνῳδή τῷ πνεύματι τῶν ἀκροτατῶν καὶ ἀναλλαγμάνει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἴδιου αὐτοῦ φίλου. Βγακταλείποντες δημον τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀναμνησθῆμεν τῶν πολυποθήτων ἐκείνων ἡμερῶν τῆς ἀποκρέω, αἰτινες τοσοῦτον ταχέως πρητερον, πολλὰ καὶ ἀναρριθμητὰς τῆς διαβάσεως· των ἔγχετταλείψεσι εἰς πλείστας εὐνισθήτους καρδίας. Τὰ δινειρά, καθύδις καλλίον ἐμοῦ γνωρίζετε, διαδέχονται καλλικαθείρας, ἀλλὰ δὲν διοικήσουτο. Καὶ τὰ δινειρά λοιπὸν τῆς ἀποκρέω, ἀττινας τοσοῦτον χαριέντως πλὴν ἀκριβείων ἔφωτοισθηταν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἔρωτος, κατοι: ὡς πομφόλυγες διερράγησαν καὶ διεδέχθησαν αὐτὲς ἀλλα δινειρά, τῆς λήθης δηλοντός καὶ ἀποχωρήσεως, οὐχ ἡττον, ἀναπολούμενα ἐν τῷ νῦν, οὐκ ὀλίγην εὐχρίστησιν παρέγουσι ταῖς εὐνισθήτοις καρδίασι.

1

¹ Αφοῦ καὶ τα γυνὴ ἔχει ἐν ἔκυτῃ ἔμφυτον τὸ ἔνστικτον τοῦ μυστηριώδους καὶ κρυψίου, καὶ ἐπομένως εὐκόλως δύναται νὰ ἀπατᾷ περὶ τοῦ ἐπωτερικοῦ αὐτῆς, οὐδόλως πχρόδίζεν ἐν ἐπανόσης μέσον ὅπως ἀπατᾷ καὶ περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ διτῶς· πόσαι ὡριμοὶ δεσποινίδες καὶ

σεθεσταὶ κυρίᾳ ἀντιληφέσιν περιπτεῖς; λόγους μετὰ τῶν περιών ύμων ἐκείνων ἐρωτολήπτων, οἵτινες, νομιζόντες διὰ εἰς τοὺς ὅρικαλυμάν, αὐτῶν ἐδρεύει ἀστεστὸν ἐρωτικὸν πῦρ, περιορίζονται μόνον καὶ μόνον εἰς φυσικὴν ἀνάλογην ἐγγένημα περὶ ὡριστοῦ; καὶ εὑρύτες; Πόσις Θὰ ἐφρντάσθησαν ἔχοτες; ἀληθῶς; ὥριξες, καὶ πόστει εὐφυέστεροι καὶ νουνεγέστεροι ἐχρευσαν μετ' εὐτυχῶν τινῶν θυητῶν, εἴπον αὐτοῖς διταῖς κατέβη εἰς τὸν νοῦν, καὶ ἐπῆλθον χωρὶς νὰ εἴπωσιν αὐτοῖς οὕτις καὶ τίνες ἦταν, ἐνῷ εκείνοις ἔμειναν κεγγόντες καὶ ξύνοντες τὴν κερκλήν των, οἵσονει θέλοντες; νὰ ἐνθυμεθῶσι τὴν φωνήν, τὸ βήδισμα ἢ τὴν συμπεριφοράν τῶν τοσούτων εὐφυῶς; περιποιηστῶν αὐτοὺς προσωπιδοφόρων; Πόσοι πάλιν κομψοὶ καὶ εὐχειθεῖοι νεκνίαι μικροῦ ἐδέστησαν νὰ λειπούματοσιν ἐκ ζηλοτυπίας, ιδόντες Ἐκείνην χορεύουσαν μετ' ἄλλους χαριστέρους καὶ κομψοτέρους νεκνίους; Καὶ πόσοι τέλος, ὡς δὲ φίλοις μου Σ... ἤτοιν αἱτ θυντικοὶ τῶν περιών, ἔστεφον τὸ βλέμμα, ἵνα μὴ βλέπωσι τὴν καλήν των, κατασπαταλεύουσαν τὰ αἰθήρικτά της μετ' ἄλλουν, ὑποντοθι βρέοντες τὸ εἶδος τοῦ Σγενιέρου ἐλεγείον;

J' ai vu sur d'autres yeux qu' amour faisait sourire
Son doux regard s' attendrir et p'eure,
Et du miel le plus pare que sa bouche respire
Un autre s'enivrer.

Ἔτεντος οὐδὲν τί πάλιν μετέπειτα
πάλιν τοῦτον τὸν οὐδὲν τί πάλιν μετέπειτα.

Καὶ ἐνῷ τὸ πλῆθος ἔχόμενον τὴν αἰθούσην τῆς γνω-
στῆς λέσχης, δὲ ρηθεὶς φίλος μου ἀρ' ἐνῷ; μὲν θύμη
τοῦ κατατρέχοντος τὰ στήθη του αἰσθήματος, ἀρ' ἐ-
τέρου δὲ τῆς ἀστερίξεως της, ἐκάθητο ἐν την γωνίᾳ
τῆς αἰθούσης καὶ ἔπειροι λίθεις ἐκδικήσεως ἐπι-
έζοντο ἐν τῷ πνεύματι του. 'Ο τελείωρος! δὲν ἐ-
συλλογίσθη διτὶ τὸ μόνον φάρμακον διὰ τὴν ἀστακὸν
γυναικαὶ εἶναι ἡ πεισθεόντης.

F'

Περὶ λόγων λοιπῶν, κακλά μου ἀναγγέλτεριστι, ὡς πᾶν
μέγαθος ἐπί γῆς, οἱ ποστοί, οἱ θύειντες καὶ οἱ γεροί: Ε-

σύγχρον τὰ δραγμάτα καὶ ἐπιχειρεῖ τὰ δραγμάτα — ἀλλά διὰ τὸν φίλον μου Κ. . . ποτὲ — καὶ ἡ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ταῦτας ἐκφωνήσας; Μετανοεῖτε καὶ προτείχισθε. Τέτοιοι πολυπονητοί; καὶ προτείχισθε; ἡμέρας τῆς περιχροός; καὶ εὐθυμίας διελέγοντες οἱ ρινοπόροι φέρτοι: ψελμοὺς τῶν αὐτῶν πονητούς ἵσχυντας ἱεράων καὶ εἰς γονυκλισίαι καὶ θρησκευτικοὶ ψιθυρισμοὶ τῶν εὐτελῶν γονυκιών, αἵτινες, φλάκτες ἔχοντες τὸ τελευταῖνον τοῦ ἑμεροτοκίου, ἐπιζητοῦσιν ἕπιη κατεύνασσιν τῶν ταρχηγῶν τῆς εκρηκτικῆς . . . "Οταν τις ἦν νέος, ή σιγῶτες φύσις διλεῖται πολλά, καθιστάωσε ἐντοτε αὐτὸν καὶ ποιεῖ τὴν, τοῦ διπερ εὑστολὸν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς: ἐποχῇ, ἀπὸν δὲ τὸ μέλλον αὐτοῦ περιστατεῖται ἐνώπιό του μειδῶν καὶ τρέφεται μὲν μυρίκες χιμάρρος· ἀλλ' ὅταν φτιάσῃ τις εἰς ἡλικίαν, καθ' ἦν ή προσδοκία, θνεῖται ποὺ τῶν δραγμάτων αὗτοῦ, περέργεται διποθέν, καὶ καθ' ἦν, τῇ: φίτεως: καθισταμένης ψιχρῆς: καὶ βραχυλόγου, βλέπει διεξῆλθε τῆς ἀπάτης μετ' ἀπέιρους πλάνως, τότε ἀνάγκη, ὡς: φρονεῖ, νὰ προσφεύγῃ εἰς: ἔπειροι λιμένα, εἰς τὸν τῆς θρησκείας: Μελίο ταρδιότεροι.

Κατόπιν δὲ λων τούτων, ὡς νὰ μὴ θέρκουν αἱ δέκα καὶ πέντε δλόνικροι ήμέραι, η νεάτης δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ αἰτιθημα καὶ τὸ πνεύμα τῆς κατὰ τὴν τελευτικὴν ἀποφασίαν ἑπτάρεκτην, μαθήθη πανταχοῦ ή-κρύοντο ταραχή, εὐθυγάτικά, φωνή. Μασκαράδες ἀμροτέρων τῶν φίλων, φρίστην μάγδην περιπέρροντο τὰς ἀγυιές καὶ περιήλυντο τὰς φαλιές οἰαίς, εἰς δὲ ἀντήχει σόευθυμος ἥχος τοῦ βίλες, ἔναντι τοῦ δροσού θειστοῦ; ληγμονεῖ ἔκυτόν, τὴν ἡλικιώνα καὶ τὴν θέσιν του. 'Αλλ' ἔστω' βλέπετε τὴν μικρὰν ἐκείνην παῖ, ὡς θειλεῖν εἴπει η κυρίκη Σ . . . καὶ λάβεται μὲν ἦν τὸν μάσηκραν μὲ τὸ κόκκινο σάλι, ηθέλομεν βεβεκίως; ὀνομάζει αὐτὸν βεττιλίδης τοῦ ἐν τῇ οἰαίᾳ ἀξιοτίμου τινὸς συμπολίτου μας τοῦ κ. Δ. διδούλενου χροῦ, οὐδὲν ἐγνωρίζουμε διτὶ μέσον τὴν κλίγδα τῆς πρωτωπίδας κρύπτεται φίλος τῆς οἰκογενείας . . . Θεοῦ, Κύριε, φυλάκην τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιψήσῃ περὶ τὰ χείλη μου.

四〇九

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΝΑΥΓΙΗΣ.

“Αχ ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς βρίσκομαι στὰ ξένα
Καὶ πῶς πελεύω ὁ δύστος χος μὲ κύματα ἀγριεμένα,
Στὴ Παναγιὰ θὲ νᾶξκιγες καντύλι καὶ λιβάνι
Τὸν πανδεμὸ τοῦ ναύτου σου, τὰ πάθια νὰ γλυκάνη.

“Αχ ! νᾶξλεπες, ἀγάπη μου, τὴ νύχτα, τὴν ἡμέρα,
Μὲς τοῦ πελάου τὴν σιγχλίδη, μὲς τὸ νεκρὸν ἀγέρα,
Τὰ δάκρυα καὶ τὸν ἔδρωτα τοῦ ναύτη σου, πουλὶ μου,
Σ τὴν Παναγιὰ θὲ νᾶξλαιγες νὰ σώσῃ τὴ ζωή μου !

“Αχ ! νᾶξευρες; ἀγάπη μου, τὰ παραδάρματά μου,
Τὸν ὄντο μου, τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὰχρον ὄνειρά μου.
Μὲς τοῦ πελάου θέρχισσονα κ' ἐπὶ τὴν ἀερη, ἀκρη
Κ' ἔνα γιὰ μένα θέχυνες ἀλεπημούνης δάκρυ.

“Αχ ! νᾶξλεπες, ἀγάπη μου, τὸ κῦμα τὸ ἀγριεμένο
Καὶ τὸ πανὶ τῆς βάρκας μου στὰ ξέρτια νεκρωμένο,
Θὰ μδστερονες δύο στεναγμοὺς ἐρωτικὸν ἀγεράκι
Ἡ τὸ γιχλὸ θὰ μᾶλωνε τὸ ἀθώο σου τὸ χεράκι.

“Αχ ! νᾶξευρες στὴν ξενιτεἰὰ πῶς παραδέρνω μόνος
Καὶ τὶ φρυμάκι ἔχει γιὰ μὲ καὶ ὡρα, κάθες χρόνος,
Θέκανες βάρκα τὸ γιχλὸ καὶ τὴν ἀγάπη νεύτη
Καὶ σὰν δεστέρι θέρχετο, πων χύνεται καὶ δεστράφεται.

“Αχ ! νᾶξλεπες — ἴδες τοτὲ παντέρημο τουγδύνη,
Οποῦ παλεύει μὲ καριόδης καὶ σὲ ολαρὶ δὲ στρώνει;
Μοιάζω μ' ἑκεῖνο, ἀγάπη μου διὰν ἑκεῖνο τρέχω
Καὶ σὰν ἑκεῖνο ἀνάπτεψι μὲς τὸ γιχλὸ δὲν ἔχω.

“Αχ ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς λαχταρῆ γιὰ σένα,
Ἡ ξενιτεἰὰ δὲ θέκτουνε τόσο πιερὴ γιὰ μένα.
Μὲς σὺ δὲν ζέρεις η ἐρημιὰ τὴν ξενιτεἰὰ πῶς μ' ἔχει,
Γιαυτὸ λαχτάρης καὶ καῦρὸς στὰ σωθικά μου τρέχει.

“Αχ ! νᾶξαναν ἀντίλασθα τὴν θάλασσας τὰ βέθη,
Θενάκουγες, ἀγάπη μου, τοῦ ξένου σου τὰ πάθη.
Τ' ἀστέρια ἀδὲ σὲ ζήλευχν καὶ τόξερα, πουλὶ μου,
Μ' ἔνα φίλη θὰ σοῦστελνα, μ' ἑκεῖνα τὴν ψυχή μου.

“Αχ ! νᾶξευρα δὲ κοκότυχας πῶς δὲ θάνταρωθοῦμε,
Μὲς τὰ βρύσειὰ τῆς θάλασσας θάπερτα νὰ κοιμοῦμε...
Καὶ θάπερνα προσκέρχο τὸ ἀρρώτο της τὸ κῦμα,
Τὸν οὐρανὸ ταφόπετρα καὶ τὴν ἀγάπη μυνῆμε.

“Αχ ! νᾶξευρα πῶς οἱ νεκροὶ ποτὲ δὲ θὰ θωθοῦνε
Κ' οἱ ἐρωτευμένοι νιλαὶ καὶ νιλὶ πῶς δὲ θὰ φιληθοῦνε,
Δὲ θέκλεγχ στὴ ξενιτεἰὰ γ' ἀγάπη καὶ Πατρίδη
Καὶ δὲ θὲ νὰ σὲ πίστευς θύρνοθειχτρού Ελπίδη.

“Αχ ! θὰ ένωθοῦμε, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖ; εἰ; ξλλο μέρος,
Γιατὶ η ψυχὴ εἰν' ἀθάνατη κ' εἰναὶ ψυχὴ δὲ Ερως... —

Α. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΟΠΤΑΣΙΑΝ.

“Αν εἶται, πές μου, ζγγελος νὰ πέσω νὰ φιλήσω
Τὸ ἔγχο χῶμα πων ππτεῖ; . . . γλυκὴ νὰ θντικρέσω
Τὸ ωμορφό σου πρόσωπο μὲ μάιης θουρκωμένε,
Μὲ χεῖλης ακίνητα, κλειστὰ καὶ χέρια στακυρωμένη.
“Αχ ! ἀπὸ ποῦ κατέβηκες; . . . Ποιὸς ζστρο νὰ κυττάω
Τὴ νύχτα καὶ μ' ἀπόκρυφη λαχτάρη νὰ στενάω; . . .

Ν' ἔτουνχ ηθελχ τῆς γῆς πιοί χρο θλαστάρι,
Μὲ τοῦ Μαγγοῦ τὸ κόκκινο τραντάρυλλο ζευγάρι,
Γλυκεῖλ τοῦ κρίνου ἀδελφή, τοῦ κόσμου μας λουλούδι,
Χρυμγελι τῆς ζνοιξης καὶ ζωντανὸ τραγοῦδι,
Γίλι να σκνοιξι τὴν καρδιὴ νὰ 'δης, νὰ 'δης τὶ λέσε...
Τώρα φοβάται νὰ τὸ πῆ τὸ μυστικὸ καὶ αλαίσει.

Νίχτα θεθεὶλ μὲ πλάκωτε μὲς στὸ ζημέρωμά μου,
Κ' ἔκει ποῦ ἐκοιμώμουνα, θερειά στὴν έρημιά μου
Σὲν ἄστρο διαβατάρικο έράνηκες ἐμπρός μου
Καὶ μιά σου ἀχτίδης ἔχριστες εἰς τὸ σθυμένο φῦς μου,
Μ' ἐκκεμε πάλι ποιεῖται, μούδωκες πάλι Μούτσα...
Πῶς ηθελχ νὰ μπόρχα ἀγγέλους ν' ἀγχωστα.

“Αν ζνειρὸ δὲν ξενυνα, περχστικὴ ἀχτίδη,
Μὲ κόρης σψι τρυφερὴ κ' ἐσπλαγχνικὴ ιλπίδα,
Ἐλετμοσύνη ηθελχ γλυκὴ νὰ σου ζητήσω
— “Αχ ! νὰ μ' ἀφήσης μιά στιγμὴ πιστὰ νὰ σ' ἀγχηπάτω —
Νὰ νοιώσω πάλι ἀνοιξη, γαλήνη, εύτυχια
Μὲς στὸ χειμῶνα τῆς καρδιᾶς καὶ μὲς στὴν τρικυμία”

“Αθηναὶ, τῇ 23 Φεβρουάριου 1876.

ΕΜΜ. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ Α'.

Τρώγω, φίλε, αἰωνίως, ἀλλ' οὐδέποτε χηρταίνω,
Μόνον μέλημά μου ἔχων τὴν κοιλίαν νὰ γεμίσω.
Ακέφαλον περιπατεῖ; ; ἐγώ σιμά σου μένω.
Αν ἀμφιβλήτης, γύρισε καὶ θὰ μ' ληῆς οπίσω.

Τῷ περώτῳ λύτῃ ή σύνταξις δωρήσεται τὸ δράμα τὸ

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ